

Jera Ivanc

ŠE VEDNO MAME

[verzija 7, zadnja Jerina, 1. oktober 2016]¹

---

¹ premiera 8. 11. 2016 Siti Teater
režija Uroš Fürst, koreografija Leja Jurišič
igrajo: Vesna Pernarčič, Vesna Slapar/Mojca Fatur, Tijana Zinajić/Leja Jurišič, Nina Valič/Barbara Medvešček,
Ana Urbanc/Gorka Berden

ŠE VEDNO MAME

JELENA, arhitektka

JUDITA, novinarka

LIZA, direktorica

TAMARA, gospodinja

IRMA, slikarka

1. prizor

Luč. Publika v dvorani. Glasba. Kratek stik. Tema in tišina.

Skozi vrata bušne JELENA, otovorjena je z načrti in torbico, v eni roki ima čik, govori po telefonu.

JELENA: Vse ti bom narisala, ne bo nič kompliciranga. Čak mal, tema je, prva sem. *(Prižiga luči, nobeno stikalo ne dela.)* Čak, moram te dat na zvočnik, da si bom lahko svetla. *(Vklupi zvočnik in telefonsko svetilko.)* Evo, tko, zdej grem ... ojoj, Janez, tle je ful enih ljudi, čist pr mir sedijo, pa vsi mene gledajo. Noro, čisti sirrealizem, to morš videt. JANEZ: Jelena, lubica, a si v redu, kaj govoriš, kakšni ljudje, kakšen sirrealizem? JELENA: Dej no, sam mal te hecam. *(Prižge luči. Nekaj preprijema, zato ima medtem, ko govori, čik v ustih in momlja.)* Evo, luči sem zrihtala ... JANEZ: Srce, sam to, da v kulturnem domu kadiš, to pa ni najbolj kulturno, se ti ne zdi? Če ni clo prepovedan. JELENA: *(Vzame čik iz ust.)* Sej ne kadim, sam neki sem mela med zobmi ... čak, da ti povem naprej. *(Leze na oder, izklupi zvočnik in svetilko.)* Neki zlo preprostga bi nardila za sceno, ker, a veš, res ne more bit sam Irmina slika, to bo premal. ... Zmenile, zmenile, pa kaj, če smo se zmenile. Se bomo pa zdej drgač zmenile. Čist vse kej prispevajo, sam jest nič. ... Ja, vse! ... Ja, tud Judita. ... A kaj? Ne vem zdele točno, pozabila sem, ampak ni važn. ... Dost mam opremljanja pasjih ut in ptičjih kletk, jaz sem arhitektka ... Pa kaj, če sem dobila tisto nagrado ... Janez, jaz hočem bit na TV zarad arhitekture, ne zarad – ... Seveda je razlika med scenografijo in arhitekturo, vse sem že

preštudirala. Scenografija je prostor konflikta, arhitektura je prostor sprave. Oboje ureja *prostor, prostor* pa lahko dobr uredi samo arhitekt. Tista Irmina slika zadej bo kulisa. Dekoracija. ... To rabim, Janez, res, moram probat še kej drugca, drugač se mi bo zmešal. ... *(Nežno.)* Hvala. Sej vem. ... Prosm te, pomagej mi ... Ooo, to mi ful pomen. ... Ljubim te. ... *(Prekine zvezo.)*

JELENA se sklanja nad razgrnjenimi načrti, meri oder s koraki in metrom, številke vpisuje v načrte. Ponavlja, pozablja, nekaj ne štima. Vstopi IRMA.

IRMA: O, Jelena – Kako si pa not prišla, a je blo odklenjeno?

JELENA z *metrom*: Na, drž, prosim, ne spustit. *(Odčita.)* Tristopetindvajset, tist prej pa dvestopetintrideset. *(Ponavlja.)* Tristopetindvajset ...

IRMA: Dober dan. Vprašala sem te, če so bla vrata spet –

JELENA: Kaj? Čak, ne zdej, da ne bom spet pozabila. *(Malo pavze.)* Evo, pa sem pozabila. Dej še enkrat. *(Spet merita.)*

IRMA: Kaj pa počneš?

JELENA: Tri dva pet, dva pet tri; tri dva pet, dva pet tri *(uspe ji zapisat)*. Merim oder za sceno.

IRMA: Kakšno sceno?

JELENA: Kakšno sceno? Sceno za naš nastop, a ne, za dobrodelni koncert za sestrično od tete od fanta od tvojega bivšega al-kaj-je-že. *(Še bo merila.)* Na, drž.

IRMA: *(Zavzdihne, nekoliko naveličano, ampak še vedno dovolj počasi in razumljivo.)* Kako si še po treh mesecih ne morte zapomnit – denar zbiramo za sirotišnico, od koder je hčerka sina sestrične bivše tašče Maksovega partnerja.

JELENA: Kaj sem pa jaz rekla?

IRMA: *(Globoko vzdihne.)* Pozab. A se nismo zmenile, da bo čist enostavno, brez scene, samo jaz za zadi eno sliko nardim.

JELENA *meri, zapisuje, meri*: Ja, ampak tvoja slika bo zadi, kot kulisa. Me bomo pa v prostoru: globina, širina, višina, ena vertikala, da potegne pogled gor, da razpre prostor, razbije njegovo monotonost, (*za trenutek ustavi misli*) ampak ne sme bit na sredini in ne sme bit naravnost. Mal v desno in malo postran, da bo v konfliktu z ostalimi elementi, brez tega ni gledališča. To je drugač kot pri arhitekturi. Arhitektura je prostor sprave, scenografija je prostor konflikta. A ni genialno, to sem včeraj prebrala?

IRMA: In namen te genialne vertikale je, če prav razumem, da bo v konfliktu z mojo sliko.

JELENA: Ja, v konfliktu s tvojo *tud genialno* sliko.

IRMA: Potem veš, da slika ni tako majhna, to je platno štiri krat štiri in res ne vem, kje glede na to postran vertikalo si ga nameravala obesit?

JELENA: Ja, zadi ... Ne vem še. Lej, tukaj mam skice. (*Razlaga skico, preskakuje*) Slika zadej bi bla kot en (*maha z rokami*) ... kaj pa vem, če rečem oblak, ne bo točno – aha, no tole po tleh bi blo kot en pesek al nekej zemeljskega, skratka, in pol ta vertikala, mogoče kot gugalnica al pa kandelaber, jambor ... ne vem ...

IRMA: Men zgleda kot gasilski drog.

JELENA: Lahko je tud gasilski drog, zakaj pa ne. Ampak predstavljej si, da je postran in mal v desno.

IRMA *še malo gleda*: Ne vem.

JELENA: Česa ne veš?

IRMA: Ne vem. Ne vem, kaj naj rečem. To je ...

JELENA: To je kaj? Kar povej, saj vem, kaj hočeš rečt, kar rec, rec »Ni mi všeč«. Ni mi všeč! Bi blo pa seveda fino, če bi povedala, kaj ti ni všeč in predvsem, zakaj ti ni všeč. (*Irma odpre usta, da bo nekaj povedala.*) Ampak to pa ne, ne, strokovne utemeljitve pa ne bo, ker vi umetniki čutite. Ampak a ti nekaj povem – slikarji sploh ne razumete prostora, sploh ne veste, kaj je to 3D, za vas je vse flah, 2D, platno, ki ga je treba pobarvat, če ne znate malat, nardite pa videoprojekcijo al pa inštalacijo, bože mili!

IRMA: Jelena, hotela sem samo rečt, da ne vem, kakšno zvezo imajo gugalnica, jambor al pa gasilski drog s tem dobrodelnim koncertom, predvsem pa –

JELENA: Ne veš, kakšno zvezo majo? Ti bom povedala, kakšno zvezo majo – gugalnica je otroški smeh, a veš, otroci, ki se gugajo, se smejiyo, postran jambor predstavlja kljubovanje nevihtnemu morju, torej težkemu življenju, ki ga imajo otroc, ki se znajdejo v sirotišnici, a ne, če ti moram res vsako metaforo razložiti, gasilski drog si si pa ti zmislila!

IRMA: OK, ampak jaz mam sliko že skor končano. Sploh pa, kje bomo dobile dnar za to tvojo megalomansko sceno. Pa cajta ni, komi dvakrat smo šle skoz. Še za vaje se ne mormo zment, čez tri tedne smo pa že pred publiko. Včeraj sem srečala Vanjo od Sester stepa, sej veš, kero, one majo že vse naštudiran ... (*Jelena ne ve, sklanja se nad načrte.*) Vanja, soseda od Milke (*Jelena ne ve.*), Nacetove tašče, no –

JELENA: Kdo je pa Nace?

IRMA: Jelena! Nace je Maksov partner.

JELENA *se sklanja nad načrte ali pa kadi in pogleduje k načrtom ali pa kaj drugega, Irme v resnici ne posluša*: Aja, ja, oprost, seveda, itak. Ta Nace, ja, tvoj Nace, mislim Maksov Nace. Nace od tvojega bivšga. Sem mislila, da en drug Nace.

IRMA: Jelena – koliko Nacetov poznaš?

JELENA: No, Cene, no, sem mislila, da en drug Cene, ne Nace.

IRMA: A. Ker Cenetov poznaš pa petnajst, a ne!? No, sem srečala Vanjo,

JELENA *pridno ponovi, si je zapomnila*: Sosedo od Nacetove tašče –

IRMA: Ja, in je rekla, da majo svojo točko že naštudirano.

JELENA: Kdo?

IRMA: Sestre stepa, Jelena. Sestre stepa.

JELENA: Jelena, Irma, Jelena.

IRMA: Če nimamo časa niti za vaje, me zanima, kdaj bomo zgradile vso to scenografijo?

JELENA: Dej zaupi mal, sej sem arhitektka. Bom že tko naredila, da bo prav, da se ne bo noben spotaknil al pa česa na glavo fasal, za denar pa ni treba nič skrbet, bo vse moj Janez doma naredil.

IRMA: O, se veselim.

(Pride TAMARA.)

TAMARA: Živjo. Saj ne zamujam, kaj? Da se moramo na vsako vajo ravno v Trzin vozit, je res zoprn, je pa po drugi strani fajn, da mam vaje v istem prostoru, kjer bomo potem nastopale, a ne. Sem rekla Klemnu – *(Odloži torbico na mizo, kjer so skice, zagleda se vanje. Prinesla je tudi kolačke.)* O, a to so pa skice za sceno?

JELENA: Ja.

TAMARA: A se nismo zmenile, da bo čist preprost, brez scene, samo ena Irmina slika zadej?

JELENA *rahlo nadržana*: Ja, smo se, Tamara.

TAMARA: Ampak men je pa všeč. Men je pa tole zlo všeč! Tole kot en, kaj pa vem ... eno upanje, svetla prihodnost ... tole – sej ne vem, kaj je – ampak je očitno, da gre za rešitev, za težko preteklost, ki jo pustijo ti otroci za sabo *(Jelena no-a-vidiš zmagovalno gleda Irma, Irma stopi do Tamare in nekaj trenutkov z njo gleda v skico,)* ... lej, in tukej gugalnica, kar slišim otroški smeh ... *(Irma čakej-da-vidiš-to zmagovalno pogleda Jeleno in obrne skice tako, kot morajo biti.)* Jelena, to je genialno! *(Tamara spet pogleda skice.)* Čakej mal, kaj pa je zdej to? To pa ni več to! Kaj je to tle spredej?

JELENA *privihra in pobere skice z mize*: Ne bo tko. Vse se bo še spremenil.

TAMARA: A je bilo tisto po tleh pesek? Po tleh ne sme bit peska, Jelena, Irma, moja koreografija ne prenese peska, sploh pa bi me v baletni šoli ubil, komej sem jih prepričala, da nam bojo dobrodelno posodil baletni pod! Ni šans, da bi po njem stresal pesek.

IRMA: Sej ne bo peska, no, to so samo ideje, ki jih je treba zdaj še selekcionirat, a ne, Jelena.

TAMARA *je ne poslušša več, zлага kolačke, lončke, prtičke, ureja, kar se urediti da, pospravlja, česar ni uredila, uživa v prostoru, v odru*: Sej vama zaupam, vidve mata čez vizualno podobo, jaz pa koreografijo, organizacijo vaj, kolačke in še kaj. *(Irma in Jelena med*

Tamarinim govorjenjem poskušata kolačke in jih komentirata. Poslušajo se le na pol, komentirata tudi kakšno izjavo, ad libitum.) Res se veselim tega projekta, ne samo zato, ker so vaje prilika, da se družimo, ampak tudi zaradi tega, ker smo del ene pomembne stvari – dobrodelni koncert, to ni kar tako. Sem mislila, da bi danes najprej ponovile par osnovnih elementov koreografije, kar brez petja, da se ogrejemo, potem bi šle pa vse skupaj skoz. Jaz sem svoje besedilo mal spremenila, da se bolj ujema z melodijo ..., a vama zapojem? (*Jeleni se zaleti kolaček. Silno, nekoliko prestrašeno, odkimavata.*) Ne, res, bolj potem, najprej koreografija. Res sem vesela, da ste mi jo zaupale, ma kaj vesela, počaščena sem, to ni mejhna stvar, čeprav ne bomo velik plesale, se bomo raj koncentrirale na petje, a ne, Jelena. Uh, kako me je blo včasih sram plesat, sem se ga morala čist napit, da sem se pol mal prestopala, a se spomnita, zdej pa »balet za dame«. To se sliš blazno elegantno, a ni res ... Sej bi že prej hodila, tud na španščino, pa ... ne, na gong najbrž ne, so me bolj zanimal drugi inštrumenti, violina al pa harfa, pa tud na tretjo univerzo najbrž ne bi hodila, ne bi mogla, ampak na balet in španščino sem si pa želela, samo ni blo časa. Če se odločiš, da bo tvoja kariera družina, nimaš niti pet minut časa zase pa za svoje potrebe. Je pa res, da kariera mame ni dolga, čeprav je doživljenjska, ampak v resnic te otroci hitro ne potrebujejo več, čeprav te še vedno potrebujejo, sam ne tolk kot prej, pa se lahko še relativno mlad upokojiš in vpišeš na tretjo univerzo. ... Pa kje hod Judita? Sem jo klicala, da naj bo za vraga točna, ker res nimamo več velik časa do nastopa, in je rekla, naj ne skrbim, pa spet zamuja. Zadnje čase kar naprej zamuja.

JELENA: Pa ne sam ona. Tud njena menstruacija.

IRMA: Kako to misliš?

JELENA: Živjo, klimakterij.

IRMA, TAMARA: Ne.

JELENA: Ja. Prej je imela neredno, zdaj jo je pa čist zgubila.

TAMARA: Boga, no. Pa zredila se je tud mal, a ne.

IRMA: Mal!?

JELENA: Vse nas to čaka.

TAMARA: Jaz se redim tud brez mene.

IRMA: Jaz bi se tud, če ne bi vsak dan laufala.

TAMARA: Dobra si.

JELENA: Mena nas čaka, mena! Sem bla prepričana, da bo mene najprej trofnil, zdaj ko sem že čez petdeset.

IRMA: Pa dej nehi no.

TAMARA: Jelena, če ti govoriš, da si že čez petdeset, ker misliš, da ti bojo vsi rekli, da za svoja leta res dobr zgledaš, bi lahko kdo mislil, da smo me tud čez petdeset, jaz pa tega nočem, ker še nisem. In ti tud nisi, zato nehaj!

IRMA: Pa a res misliš, da je Judita že v meni?

JELENA: Lej, reče nič, ampak vse kaže na to – nima menstruacije, zredila se je, ves čas je utrujena, nerazpoložena, sploh se čudno obnaša. Ja, mislim, da so to prvi znaki klimakterija. Ironija, kaj, pa ravno, ko se je Mare k njej preselil.

TAMARA: (*Popolnoma šokirana.*) Kako? Od kje? Zakaj? Kdaj je pa nazaj ... Ne, zdaj sem pa čist ... ne morem verjet, da je Judita vzela nazaj tega ... tega kakca šovinistčnega ... ja, od kje se je pa vzela? A ni potem, ko je rodila Gabra, zginil? To je pa, to je pa, no, veš kaj, to je pa višek! Nimam besed! Kako si lahko nardi kej tacga, pa ne sam seb, vsem ženskam!? Po vsem tem, kar ji je naredu –

IRMA *jo vmes miri in skuša ustaviti*: Ne ... Tamara ... Narobe si razumela ...

JELENA (*zavpije*): Tamara! Pomir se. Tanovmu, temu tamladmu, je tud ime Mare, če si slučajno pozabila.

TAMARA: A to pa res, najbrž sem res pozabila, čeprav nisem čist prepričana, da sem sploh kdaj vedla, kaj takega bi si pa ja zapomnila.

JELENA: Ne vem, če res ...

TAMARA: Kaj hočeš rečt?

JELENA: Da smo že v teh letih, ko so ene v meni, druge pa dementne.

TAMARA: Ah, dej no dej.

IRMA: Kaj si tko fiksirana na to staranje? A maš mogoče težave?

JELENA: Jaz!?!?

IRMA: Ja.

JELENA: Težave s staranjem!?!?

IRMA: Ja, s staranjem, ja.

JELENA: Ti pa res ne veš, kaj govoriš. Lepo te prosim. (*Njen pasus se delno prekrije z Irminim telefonskim pogovorom.*) Jaz bi bila rada čimprej čimbolj in čimdlje stara. Zakaj? Ker bi mela končno mir! Ne bi mi blo treba vsak dan laufat deset km –

TAMARA: A ti tud vsak dan laufaš!?

JELENA: Mah, kje, to se sam tko reče. Mir bi mela, ker se mi ne bi blo treba več skoz ukvarjat s tem, kako zgledam.

IRMA: Pa sej se zdej tud ne.

JELENA: Kaj hočeš rečt? A misliš, da mam gojzarje zato, ker je maja gojzarje najbolj ajmfoh nosit, al zato, ker v njih res dobr zgledam?

TAMARA: Res ti pašejo, ampak plesat v njih pa ne boš mogla.

IRMA: OK, ok, ti nimaš problema s staranjem, ti bi bila rada čimprej stara. (*Ji zvoni telefon.*)

JELENA: Ja. Sedela bi v gugalniku in kadila in kadila in kadila in kadila. Jedla, pila, kadila in kadila in kadila, čik za čikom. To je moja prihodnost in čakam jo z odprtimi rokami! Komaj jo čakam, kakšne težave neki! Jaz, pa težave, ha!

IRMA *v telefon*: Živjo, lubica, kaj je, na vaji sem ... .. Ne, če te oči razjezi, mu ne smeš rečt (*tiho*) peder, jasno da ne! ... Ne, ni (*tiho*) peder! ... Ne, nisem, nikol nisem rekla tega! ... Ne, tud gej mu ne smeš rečt ... Nič, nič mu ne smeš rečt, staršev ne zmerjamo, tud če smo jezni nanje! Sploh pa spolna usmerjenost ni žaljivka, sej mene tud ne zmerjaš s heteroseksualko! ... Olivija! Olivija, obljub mi, da z očkom ne boš grdo govorila. ... Ne, z Nacetom tud ne, ker tud on ni (*tiho*) peder ... .. Ne, ni! ... Ne, ni! ... Ne, ni! ... Kdo se smeje zadi? Aljoša? ...

Dej mi ga! Takoj mi ga dej! ... Aljoša, a teb se zdi to smešn? To ni smešno, to je žalostno ... A kaj je žalostno? To, da svojga očeta zmerjaš s pedrom, to je žalostno! ... Zakaj si pa zdej ti užaljen? ... Pa kako nej jaz to vem, kako nej vem, da se sam mal hecata? ... To niso stvari, iz kerih se lahko delamo norca. (*Matr; si zatežena.*) Ne, nisem. (*Onadva se ves čas kličeta peder al pa pedi.*) Pa kaj če se onadva tko kličeta, vidva ju ne smeta. ... Ker sem jaz tko rekla! ... Aljoša? Aljoša! (*Odloži telefon, očitno je Aljoša prekinil. Se čisti negativne energije.*)

JELENA: A misliš, da to res pomaga?

IRMA *globoko izdihne, naredi miren obraz*: Ne vem, zakaj tko uživata v tem, da me zajebavata.

TAMARA: Puberteta, kaj čš.

IRMA: To je bolezen. To je najhujša otroška bolezen, za kero bi morale mame dobit vsaj en teden toplic na mesec za rehabilitacijo. ... Mah, dejmo začet.

TAMARA: OK, začnimo, Judita se nam bo pa pridružila, ko pride. A sta se kej ogreli doma? Sploh pri tvojih letih je to zelo pomembno, Jelena.

(*Sezujejo se in se malo raztegujejo.*)

JELENA *se očitno zlaže in se zdaj »kao« razteguje*: Ja, ja, sva se, sva se.

IRMA: Jaz sem itak prlaufala sem.

TAMARA: Pridni. (*Jeleni.*) Z gojzarji ne bo šlo.

JELENA: Ja ja, je že v redu ...

TAMARA: No, kukr veš. Postavimo se, ja, prva pozicija, ne odpremo se iz kolen, ampak iz bokov, ja, roke v tretji, napnemo trebušne mišice, medenico zarotiramo noter, rit nam ne sme ven štrlet, spustimo rame ... ja, tko, ja ... a sem vama povedala, da se bo kasnej oglasila še Liza, rada bi vidla našo točko, ker da rab to za promocijo, mal bo pofotkala, je rekla. Super, a ni, da je prevzela vsaj promocijo tega projekta, če že nastopat noče z nami. Sicer ne vem, zakaj noče, a ji je pod častjo, al pa res nima časa, kot pravi –

IRMA: Če noče, pač noče.

TAMARA: Ne vem, če je res vse tko enostavno, »če noče, pač noče«, lahko bi povedala, zakaj noče, ampak, ok, ne bo povedala, je pač bolj fina. Bi pa starim prijateljicam vseeno lahko povedala naravnost, zakaj ne more, najbrž bi jo razumele, ona je elita, je servisirana z vseh strani, živi v veliki hiši, ma velik avto –

JELENA: A ti pa ne živiš v veliki hiši in nimaš velikega avtomobila

IRMA: in moža z veliko plačo?

TAMARA: Ja, ampak to je drugač. Jaz sama skrbim za svoje otroke, za njeno Klaro skrbi pa Marta in, odkar se je poročila s tistim svojim direktorjem, še vse njegove hčerke.

IRMA: Ma pač tako službo.

TAMARA: Ja, tako, ki ji je pomembnejša od družine.

IRMA: Ne vem, če je to čist res.

JELENA: Je pač dobra v tem, kar počne, a lahko začnemo, prosim, roke nama bodo odpadle!

TAMARA: Ja, dobra je v tem, kar počne – službeno, kot mama pa ...

JELENA, IRMA *skoraj zalajata nanjo*: Kaj?

TAMARA: Nič. Gremo brez glasbe, bom samo štela. In brez cigareta, Jelena! (*Vzame Jeleni čik in ga ugasne. Postavi se poleg in začnejo.*) Cinco, seis, siete, ocho ... Releve, plie, releve, plie, grand plie – (*Jeleni*) a vidiš, releve v gojzarjih ne gre – fondu, cuatro, cinque, cloche, cloche, grand battement ... tud ne gre, cinco, seis, še en grand battement v stran, ja, še frappe – uno dos tre, ja, lepo, še en releve in stojimo cinco, seis, siete, ocho in dol. In potem začnemo pet. Ampak res je treba pazit pri plieju, da so kolena nad prsti. Dejta pokazat.

(*Kažeta plie, Tamara hodi od ene do druge, popravlja stopala, kolena, roke, pogled ipd. ...*)

TAMARA: Jelena, rit ti ne sme štrlet ven, to ni elegantno, ampak smešno.

JELENA: Sej v tem je ravno štos, naša točka bo uspela samo, če bo komična – kaj ljudje najraj gledajo? Komedijo. Lej me, čez petdeset, v dresu, fondu, frappe, coque au vin, tiramisu, na koncu bom pa še pela. (*Malo zapoje, rit ven, komad je neprepoznaven.*) To bo za crknt.

TAMARA: Ne boš v dresu in ne bo komedija. Lepa boš in elegantna.

JELENA *popravi držo*: Sej vem, sej vem. Ampak to bo smešn, pa če se bomo še tko trudile, da ne bi blo.

IRMA: Mojo mamó je že zdej na smrt sram, ne glede na to, kako bomo zgledale. (*Malo pavze, misel jo spravi v boljšo voljo.*) Sej mogoče pa to hočem ...

TAMARA: Če se bosta prav držali, ne bo smešno in nobenga ne bo sram! Tega se lotevata iz popolnoma napačnih vzgibov! Mislim, Irma, to počnemo zarad tebe, za tvojo družino, za Maksovga Naceta, za teto od njegove sestrične al-kaj-je-že, ker je njen sin al brat od brata posvojil eno črno punčko iz Namibije!

IRMA: Ne, Tamara –

TAMARA: No, pa iz Zambije.

IRMA: Ne –

TAMARA: Zamb ...ezi, iz Zambezija.

JELENA: Zambezi je reka.

TAMARA: Joj, no, pa iz Zimbabveja, saj ni važno.

IRMA: Iz Gambije.

JELENA: Aja, ni važno, ker te afriške države so itak vse iste – puščava, korupcija, pa lačni lušni črnčki.

TAMARA: Nisem –

JELENA: A ti veš, kolk je med Gambijo in Zambijo?

TAMARA: Nisem hotla rečt, da ni važn –

JELENA: Ne, res me zanima, če si vsaj približno predstavljaš, kakšna je razdalja med Gambijo in Zambijo?

TAMARA *pokaže s palcem in kazalcem*: Tokle na zemljevidu?

JELENA: Ja, tokle na zemljevidu, kjer se Slovenije s prostim očesom sploh ne vid!

TAMARA: Pazi na roke, v tretji jih maš. Jaz sem samo hotla rečt, da bi se Irma lahko malo bolj potrudila, ker delamo to za njeno družino –

IRMA: Ne, Tamara, ne za mojo družino, tega ne delamo za mojo družino. Moja družina smo jaz in moja dva otroka. Od Maksa sem se ločila, on ni več moja družina, on je zdaj družina z Nacetom.

TAMARA: V redu, potem pa to delamo za Nacetovo družino, kar je tehnično Maksova družina, če živita v partnerski zvezi, a ne, in ker je Maks še vedno oče tvojih otrok, na nek način to vendarle počnemo za tvojo družino, pa če to hočeš al pa ne.

IRMA: Lej, če smo natančne, gre za družino Nacetove bivše žene. Z njo pa nisem družina!

JELENA: A lahko nehata! Kaj me brigajo te vaše nefunkcionalne bivše družine, ker za nobeno od njih ne zbiramo denarja, ampak ga zbiramo za sirotišnico, za sirotišnico ga zbiramo! OK!? TAMARA: Res je. Dobr si to povedala. Sam ne se tko razburjat, Jelena, to res ni v redu, sploh ne v tvojih letih ...

(Vstopi LIZA v črnem, videti je utrujena, make up ima razpackan od solz.)

LIZA: Živjo, punce, ne dejte se motit, kje je WC, da se mal ofrišam?

IRMA: O, Liza!

TAMARA: Tamle zadej, od koder si prišla, najprej desno in naravnost, potem druga vrata levo.

JELENA: A si v redu?

LIZA: Ni panike, vse je pod kontrolo.

(Liza odide na stranišče, punce se spogledajo.)

IRMA: Ne vem, ampak men se zdi, da je pijana.

JELENA: Pijana, objokana, razmazana, zmečkana.

TAMARA: To ji ni niti mal podobno.

IRMA: Ampak res, ene stvari se ne morem spomnit, zarad katere bi Liza kdaj jokala.

JELENA: Al pa da bi bla kdaj razmazana in zmečkana.

TAMARA: Upam, da ni kej s tamalo narobe ...

LIZA *samo slišimo, poleg razbijanja*: Pa kurc, pizda, kera vrata so prava! Pofukani kulturni domovi, jebemti! (*Pride na oder, prijazno.*) Ne najdem, ne vem, kam se je skrila, mi lahko kera pomaga, prosim?

TAMARA: Ja, ja, seveda, prid z mano. Vidve pa pokličta Judito, zdaj že resno zamuja. (*Odideta.*)

JELENA *vzame telefon, vidi neodgovorjen klic*: Iz Metine šole so me klical, kako, da nisem slišala. Tole moram vrniti, (*Irmi*) poklič ti Judito, prosim. (*Kliče.*) Ne vem, kaj je, že dva dni se kličeva z njeno razredničarko, pa se ne ujameva. Bohved, kaj je.

IRMA *kliče Judito*: Zvoni. (*Jeleni.*) Če bi blo kej resnega, bi ti gotov pustila sporočilo al bi pa Janeza klicala. (*Jelena kima.*) Že vidm, dons ne bo nič od vaje. Judite ni, Liza je – (*V telefon.*) Judita! Kje si, a prideš? ... Pri zdravniku. A tega nisi prej vedla? ... A, ok, oprosti, jasno. ... Ja, vse smo že tukej, koreografijo smo – ... Ja, tud Liza je že prišla, samo ne vem – ... V redu, ni panike, ti sam prid. Čau. (*Odloži.*)

JELENA: Evo, sem ti rekla. Pri zdravniku je bla. Zakaj je bla pri zdravniku? Zarad mene. (*Na telefon.*) Spet nič. (*Odloži.*)

IRMA: Ne, Mare si je zvil gleženj.

JELENA: A sta spet z Gabrom fuzbal igrala?

IRMA: Ja. Kolk je star Gaber?

JELENA: Enajst?

IRMA: Kaj pa Mare?

JELENA: Glih je bil trideset, se mi zdi.

IRMA, *se ji zaleti kolaček*: Tko mlad?!

JELENA: No, tolk mlad pa spet ni, da bi se morala zadavt.

IRMA: No, ne vem, ona v meni, on pa komej ven iz pubertete.

JELENA: Ven iz pubertete? ... Pa sej tvoj je tud mlajši!

IRMA: Oprost, je pa tazlika, al devet al pa trinajst let mlajši.

JELENA: Čak mal, ti maš v bistvu težavo s tem, če ma ženska mlajšega! To ni v redu, a ne? To, da petnajst let zapita in nesrečna vztrajaš v zakonu s homoseksualcem, to pa je?

IRMA: Čakej mal, zapita pa nisem bla.

JELENA: A se lahko, prosim, začnete mal cent, zaboga!?!?

IRMA: Pa sej sem se ločila.

JELENA: Kje sta zdej Liza in Tamara? (*Odide ju iskat.*)

(*IRMA obsedi. Pride JUDITA.*)

JUDITA: Joj, res ni šlo prej, se opravičujem –

IRMA: O, Judita.

JUDITA: Kje pa so?

IRMA: Liza ni našla veceja, Tamara je šla, da ji ga pokaže, Jelena ju je šla pa iskat, ker ju že dolg ni.

JUDITA: Ha, tko kot v tisti pravljici.

IRMA: Kakšni pravljici?

JUDITA: Ko gre žena v klet po vino, in ker je dolg ni nazaj, jo gre iskat najprej dekla, pa nje ni nazaj, in gre še hlapec in njega ni nazaj in gre sin, pa tašča, pa snaha, pa gostje, pa mož, skratka vsi, ker nikogar od prej ni nazaj. Ti pa ne veš, zakaj jih ni.

IRMA: In? Zakaj jih ni?

JUDITA *mimogrede, je že pri kolačkih*: Ne vem, pozabila sem.

IRMA *zavije z očmi*: Noro, kera pravljica.

JUDITA: A ne? Mmmm, kolački ... O, to bo pa scena? A se nismo zmenile, da bo samo tvoja –

IRMA: Ja, smo se. Sam zdej jo bo ne čist po sred in mal v desno sekala ena Jelenina genialna vertikala.

JUDITA: Vertikala? To bi pa lahko Janez od svojih gasilcev drog prinesel.

IRMA: Raj se ne hecat. Sej veš, Jeleni se nič ne sme reč. Povej mi ti, tale tvoj Mare ...

JUDITA: Ja?

IRMA: A boš mela zdej še enga otroka, al kaj?

JUDITA *kolaček se ji močno zaleti*: Otroka? Kakšnega otroka!? A s nora!? Od kje ti pa ta ideja!? Raj crknem, kot pa da bi mela še enga, sej mam že tri! On bi ga sicer mel, pa ne enga, petnajst bi jih mel, sem rekla »Jasno, lubi, ti jih kar mej, ampak – brez mene«!

IRMA: A res? Rekel ti je, da bi mel s tabo rad otroka?

JUDITA: Kaj vse je že reku ... Sam, res, raj crknem! Komi sem s tahudga ven, mam spet svoj življenje nazaj, zdej pa spet!? Ej, kar spomni se, to cele noči nič ne spiš, vsa si debela, skoz objokana, zanemarjena, mastni lasje, dolgi nohti ... men so bli vsi čevlji premejhni, dokler me ni mama opomnila, nej si postrizem nohte. Pa sej veš. Pol ful traja, da shujšaš, če sploh, matraš se z dojenjem, un pa kar noče pa noče vlečt. Jaz sem se skoz jokala, čist sem bla v paniki, da nimam mleka in da sem slaba mama, mela sem pa take, štirkotne so ble, sam ven ni tekl, kaj jaz vem, zakaj ... un se joka, joka, puve pa nč. Pol se začne plazit, pa si misliš, da bo bolš, da je že na pol samostojen – ne, skoz se plaz za tabo, še na skret ne morš brez njega, pa v naročje, v naročje, morš vse z eno roko delat, mela sem tako mišico, valda sam na eni roki, da mi je blo nerodn majce brez rokavov nosit ... to, da so se v štacuni do vratu posral, to sem mela še najraj.

IRMA: Jaz pa ne vem –

JUDITA *jo prekine*: Pol začnejo pa hodt. Super, si mislš, ne bo jih treba več nosit. Klinc, še zmeri jih morš nosit, sam da so zdej ves čas v smrtni nevarnosti. Če bi loh na luster splezal, bi se pa dol z lustra metal. Ni šans!

IRMA: Men Adam sicer še ni nič rekel –

JUDITA *jo prekine*: Si misliš, ko bojo začel govorit, bo laži. Bojo povedal, kaj hočjo, pa bo. Kaj ti to pomaga, če hočjo ves čas sam risanke pa sladkarije. In ker jih ne dobijo, se spet sam derejo. Al pa preklinjajp. Gaber je komej dobr govoru, je že preklinjal.

IRMA: Sej pravim, jaz ne vem, kaj bi, Adam mi sicer še ni nič rekel, ampak –

JUDITA *jo prekine*: Pol pride puberteta, to je pa sam še šus v glavo.

IRMA: ... kaj pa vem ...

JUDITA: Tko da, ni šans!

IRMA: Jaz pa res ne vem ...

JUDITA: Pa, dej ne nor, kakšni dojenčki, pa pr teh letih! Ha! Ne, ne.

(Nekaj trenutkov tišine.)

IRMA: Jpj, oprusti, čist sem pozabila. Če ga ne morš met, je druga stvar.

JUDITA: Kako ne morš met?

IRMA: Če si v meni.

JUDITA: Kakšni meni?

IRMA: Ja, klimakterij ... Jelena pravi ...

JUDITA *jezno vstane*: Jelena čist preveč govori! Scat moram. *(Se odpravi na WC.)*

IRMA: Ko boš že tam, pa še ostale pripel.

(IRMA obsedi, čez čas vzame telefon.)

IRMA *v telefon, italijansko*: Adam? Živjo, kako si? Pogrešam te ... Mah, že pol ure čakam, da bomo začele vadit ... Ja ... Kaj? *(Malo ji je nerodno.)* Ne vem, vsak trenutek lahko kakšna pride nazaj ... Ne, no ... uf ... aha ... aha ... ja ... mmmm ... in potem? ... o, moj bog ... ojoj ... uf uf ... *(v telefonu zapiska)* Šit! Baterije mi bo zmanjkal ... Adam, počak mal – *(mrzlično brska po torbici, izvleče polnilec, ga vtakne v telefon, poišče še vtičnico ali pač*

podaljšek, vtakne polnilec vanj(o) – Adam? (Baterije je konec.) Šit! (Gleda ekran, popravlja stik med telefonom in polnilcem, potem med polnilcem in vtičnico.) To ne dela ... (Išče še kakšno drugo elektriko, ne najde.) Pa kdo je tukej elektriko delal ... (Obsedi, se dolgočasi, pogleduje proti izhodu, pogleda na uro.) Pa jebemti pravljica, a res ne bo nobenga nazaj! (Vstane, da jih bo šla iskat, pa v tistem slišimo, kako jo Tamara kliče.)

TAMARA *najprej glas, potem stas*: Irma! Irma! Prid, prid, bomo Lizi pokazale koreografijo!

IRMA: A kar na školjkah?

TAMARA *med smehom/hihitanjem*: Ja, ja, vse smo tam, prid! *(Zgrabi Irmo in jo vleče.)*

IRMA: A ne bi blo bolj logično, da pridete sem? Tukej mamó oder. Al se je Liza mogoče zataknila, pa bo kar tam obsedela ...

TAMARA: O, pa res! Sploh nisem pomislila.

IRMA: Tamara, a si ti pijana?

TAMARA: Ups, ja mal pa sem. Liza je prinesla viski, Jameson, a veš, Martin whiskey, tega je mela najraj, ko je Klara zaspala, sta ga dali na zob, Marta je rekla »Dejva ga na zob!« in sta ga, a veš. V kuhni sta se usedli za mizo, to je bil edini trenutek, ko je Marta sedela – sicer je bla ves čas v pogonu, za vse je skrbela, a veš, Liza je govorila, da je nadomestna mama, a ne, Klarina nadomestna mama, v resnic je bla pa njena nadomestna mama, a veš. Sedeli sta v kuhni in se dolgo v noč pogovarjali. Mislim, Liza je govorila, Marta pa poslušala. Blazno jo je prizadel. A veš, da je bla tud ona posvojena?

IRMA: Kaj? Od kje zdej Marta? *(Nekaj sliši s hodnika.)* Pa kaj ... A ste vse pijane?

TAMARA: Jaz sem, Liza tud, Jelena tud, se mi zdi, Judita pa ... Judita pa bruha – pol je ona najbrž tud.

IRMA: Tukej počak. *(Položi Tamaro na kavč in odide.)*

TAMARA: Pa bod prijazna z njo. Je glih z Martinga pogreba. Pa sploh nam ni povedala, da je umrla ... *(Se pokrije in že nesramno smrči.)*

(Tamara nekaj časa smrči, potem se vrnejo ostale. LIZA v paru z IRMO, JELENA z JUDITO. – Odmev začetka prvih Mam, le da je zdaj zaradi opitosti vse počasneje in celo razložimo kakšno besedo, misel, stavek.)

LIZA Irmi: Tega je mela najraj, to je bil njen viski. In ko je Klara zaspala, sva ga dali na zob, Marta je rekla: »Dejva ga na zob!« in sva ga. V kuhni sva se usedli za mizo, to je bil edini trenutek, ko je Marta sedela – sicer je bla ves čas v pogonu, za vse je skrbela, a veš, ko sem govorila, da je nadomestna mama, sem mislila Klarina, a ne, v resnic je bla pa moja nadomestna mama, a veš. Sedeli sva v kuhni za mizo, pili viski in se dolgo v noč pogovarjali. Mislim, jaz sem govorila, ona je pa poslušala. In potem je včasih zasmrčala. *(Bruhne v jok.)* Ona je bla tud posvojena. Blazno sem jo mela rada.

IRMA: Vem, ljubica, vem. In ona je mela rada tebe. *(Jo objame, Liza joče, Irma jo tolaži – dokler se ne zaključi še pogovor med Jeleno in Judito.)* Važno, da se je spominjaš in da je ne pozabiš, a ni res.

JELENA Juditi: Vertikala je nujna, ni važno, kaj simbolizira, si bom že kej zmislila, važna je kot prostorsko-likovna komponenta, kot gledališko scenski element, če me razumeš. Po tleh je pa tud lahko karkoli, moja prva ideja je bla pesek, ki naj bi spominjal na Afriko, čeprav ne maram teh butastih stereotipov, a veš, ko rečeš Afrika in najprej pomisliš na puščavo in na črnce, to mi gre res blazno na živce, ampak ljudje taki so in včasih je treba bit za ljudi preprost, če jim hočeš kaj povedat. Ker pesek ma tud mimo Afrike močan simbolni pomen, a veš, celo diametralno nasproten temu »afriškemu« pomenu suše in pomanjkanja, da tko rečem, ker zarad količine teh peščenih zrn pomeni obilje, plodnost, dež, očiščuje kot voda – če mal pogledaš okrog, vidiš, da se vrabci kopajo v pesku, če ni vode –, vanj je lahko prodret, lahko se ga oblikuje, objema oblike, ki so v njem, tesno jih objema in se jim prilega, in v tem pomenu je simbol maternice. Obilje, voda, maternica ... V resnic ne bi mogli najt boljšega simbola za ta dobrodelni koncert. Ampak Tamara ne pusti zarad baletnega poda.

LIZA: Ja! Dejmo se spomnit moje Marte z minuto molka.

IRMA, JUDITA, JELENA *ena čez drugo*: Pa dejmo. Ja! Super! Tišina, tišina! Pssst! A celo minuto? Nikol ne vem, kako dolg je treba bit tiho. Pšššt, no. Bo Liza povedala. A smo? Čakej, no ... Ja. Ne.

(Vse vdihnejo, sklenejo roke pred seboj, zaprejo oči in spustijo glave. Nekaj trenutkov čiste tišine, nato začne TAMARA spet smrčati. Spogledajo se, skočijo prestrašeno skupaj.)

LIZA *tiho, prestrašeno*: Marta? Marta, si to ti?

JELENA *čez nekaj trenutkov*: Mah, kakšna Marta, to je pijana Tamara! *(Stopi do kavča, odkrije Tamara in sede k njenim nogam.)* Dej mal prostora.

LIZA, JUDITA, IRMA *ena čez drugo, medtem ko se posedajo*: Uf. Joj, tole je pa blo ... Jaz se nisem tok ustrašila ... Ne, ne, sploh ne. ... Joj, Tamara ... Uf. ... Skor sem se ...

JELENA *smrčeči Tamari*: Hej, baletka, zbud se! *(Malo ji nagaja, Tamara se ne zbudi.)*
Penzionerka, ku ku!

JUDITA: Pust jo, no, itak je preveč pijana, da bi danes še kej plesala. Da o petju sploh ne govorim.

LIZA: Čakej, čakej, čakej! A ona bo pela? A nima samo koreografije čez?

IRMA: Ne, vse bomo pele.

LIZA: Pa sej nima nobenga posluha. Ona poje bolj razglašen, kot če bi koza na pleh scala. To ne more bit. Kako naj to zapakiram in prodam? Ok, razumem, da je smisel tega projekta v tem, da lokalna skupnost, prijatelji, sorodniki, sosedi bla bla, stopijo skupej, da bi omogočili otrokom sirotam, če že ne boljše prihodnosti, pa vsaj boljše razmere v sirotišnici, to se da tud dobro skomunicirat, to je zanimivo, igra na čustva, hkrat pa teoretično to vsi lahko nardimo, a ne, damo denar za ene lušne črnčke, s tem se da poistovetiti, ampak – en nivo pa mora bit, jebemti. Dej mi viski, tole me je čist streznil.

JELENA: Pa dej ne bod tko zajebana, mater, Marto si pokopala, me smo tvoje najbolj prijatelce,

JUDITA: Tvoje edine prjatelce!

JELENA: Ja, me smo tvoje evoje *edine* prjatelce, a se lahko mal skuliraš, prosim!

LIZA: OK. Nej vam bo, lahko odpira usta.

JELENA: Pa kaj je zate res vse sam biznis, al kaj!?

LIZA: Od tegale biznisa, ljubica, ne bom imela nobene koristi, samo stroške, ker to delam tud jaz, ne boš verjela, dobrodelno. Kaj vam je važno? Da zberete čim več denarja, al da z različnimi »dobrodelnimi projekti« zdravte krizo srednjih let. A res mislite, da vas bojo zdaj, ko vas otroci več ne rabjo, pa tuji ljudje z veseljem poslušal in za to še plačal?

JELENA: Pa kaj ... Nobena tlele nima nobene krize, razen mogoče ti eno tako čustveno!

IRMA: A se mamo lahko, prosim, enkrat za spremembo na eni vaji fajn, jebemti ...

JUDITA joče, pa šele zdaj opazijo.

JELENA: Kaj se pa zdej ti cmeraš?

IRMA: Džudi, vse bo v redu ...

JUDITA: *(Joče, potem neustavljivo hlipa, ostale jo skušajo potolažit.)* Sam kregate se in vpijete ... a lahko ... Marta je umrla ... o Marta ... pa je sploh nisem poznala ... ne vem, kaj mi je ... ona je bla tud sirota ... *(Irma Jeleni in Lizi, ki ne razumeta, kaj je vzrok Juditinih solz, z ustnicami oblikuje besedo MENA)* ... zakaj praviš, da nas otroci več ne rabjo ... življenje je tko krivično ... uboge sirote ... a bo Tami pela al ne, to sploh ni pomembno ... uboga Tami! ... itak bojo karte kupil prej in če potem ne bojo zadovoljni, jim dnarja ne bomo vračal, tako da je čist vseen, kako poje... jaz hočem, da poje, ker vem, da si to blazno želi ... *(Še kar hlipa in hlipa, komaj lovi sapo, ne more nehat.)* Kaj je to, ne morem se ustavit ... ne morem dihat ...

JELENA in IRMA jo stresata in ji skušata na vsak način pomagati, LIZA jo zalije s kozarcem vode.

JUDITA: Uf. Aaaa, *(prijazno)* hvala, Liza, sej bi se še zadavla. ... Ampak, sej sm čist mokra! *(Očitajoče.)* Hvala za tole, res hvala, Liza. Lej me, no ...

LIZA: OK, tkole se zmenmo, en kompromis. Njen part bomo dale v parlando, pri skupnih delih bomo pa vidle – če ne bo preveč sekala mimo, bo lahko pela, ampak pianissimo, sicer bo samo odpirala usta. A je to v redu?

JUDITA *prikimava medtem, ko se briše:* Ja, to bi šlo.

IRMA: Ja, to je v redu.

JELENA: Ja ... kaj pa jaz?

LIZA: Ja? Kaj ti?

JELENA: Jaz tud nisem neka čuvena ptica pevka, a bom jaz tud fasala parlando in pianissimo?

IRMA: Ti že ne, ti si forte fortissimo.

LIZA: Bomo še vidle. Plesat in zraven pet je zajeban, plesat in zraven govort, je pa – tud zajeban. Mogoče boste vse fasale parlando. Dejte mi zdej pokazat še koreografijo.

ENA ČEZ DRUGO: OK. Kje je glasba? Ne vem, prej je sam štela. A bomo ... Čak, dejmo se postaviti ...

LIZA: Ni treba z glasbo, samo za občutek mi pokažite.

ENA ČEZ DRUGO: OK. Kera bo štela. Bom jaz štela. A špansko? Če je balet, potem francosko. Ne znam. Od kje ji sploh ideja, da šteje po špansko? Francosk ne zna. Ne, ti si tukej. Na španščino hod, zato. Lahko angleško. OK, a smo? Bom kar slovensko.

(Zvoni telefon.)

JELENA: Moj je. Moram dvigniti, mogoče je Metina razredničarka. *(Šiba do telefona, pogleda ekran, malo presenečeno.)* Janez. *(Se oglasi.)* Janez – ... U, jebemti, evo me! *(Panično in v naglici zlaga stvari skupaj..)* Moram iti. Pozabila sem, dons je sveta sredo, Janez ma gasilce! Adijo! Se vidmo v soboto! *(Že je ni več.)*

LIZA: Mene ne bo, grem z direktorjem na romantični vikend!

JUDITA: O lala! Kam pa gresta!

LIZA: Toskana ...

(Medtem Irma pogleda na uro in tudi začne v naglici pospravljati.)

IRMA: Deset do šestih! Jaz moram po Aljošo na trening.

LIZA: Deset do? Uuu, jaz moram tud domov!

(Jelena priteče nazaj, že prej vpije.)

JELENA: Đudi, Đudi, pel, me, jaz ne smem vozit, pijana sem!

LIZA: U, jaz tud!

JUDITA: Evo, evo, že tečem.

LIZA: Grem z vama!

(V naglici pospravljajo, Irma prostor, ostale svoje stvari.)

ENA ČEZ DRUGO: Daj še tist. Tja porin. Ob sedmih pride ena pleh godba, rabjo prostor. Pazi. A mormo zaklent? Kje so ključ? Js jih mam. Še luč. *(In že jih ni več.)*

(Nekaj trenutkov teme in tišine, nato Tamarino smrčanje in čez nekaj trenutkov kričanje ostalih. Najprej jih slišimo, šele potem vidimo. Pridrviijo do Tamare, dve jo dvigneta, ostali dve spokata njene stvari in že jih ni več.)

ENA ČEZ DRUGO: Tamara! Luč! Kako se nam je pa to lahko zgodil!? Matr, zamudila bom! Dej, prim jo! A je mela samo to posodo? Kaj pa šalce? Pust šalce! Au! Za noge jo dej! Pazi!

...

2. prizor

Oder kulturnega doma, scena kot prej.

Pride TAMARA, zлага kolačke, šalice ipd. in si zraven polglasno popeva. Pride IRMA.

IRMA: O, Tamara – Kako si pa not prišla, a je blo odklenjeno?

TAMARA: Aaa ... Kaj?

(Kakršenkoli odgovor preglasi žlobudranje prihajajočih JUDITE in JELENE. Spet ena čez drugo, ampak kljub temu razločno.)

JELENA: Ne moreš uporabiti angleške besede, to ni lepo, sploh ne v literaturi.

JUDITA: To ni nobena literatura.

JELENA: Ni važno!

TAMARA *Jeleni, ki je oblečena v trenerko*: Paše ti, super si!

JELENA: Hvala. (*Juditi.*) Vi, ki pišete zato, da vas berejo, oblikujete slovenski jezik in vi morda izumljate nove besede.

JUDITA: A potem tud »pofukaj me« ni v redu? (*Tamari pade kolaček iz rok.*)

JELENA: To bi šlo, ampak pogojno. Čeprav lahko zbiraš med Nabij me, Natakn me, Napič me –

JUDITA: OK, ok, ok. Kaj pa potem predlagaš za *squirting*?

JELENA: Kaj pa vem ... mmm ... (*Intenzivno premišljuje.*)

JUDITA *Irimi in Tamari*: Pišem eno novo stvar –

TAMARA: O, super! Tvoj tazadni ljubič je bil res dober, od začetka do konca sem jokala. Sam ne nobenmu povedat.

JELENA: Več bi morala seksat.

TAMARA: Ni vse v seksu.

JUDITA: To ne bo ljubič. Glavni lik, Julija, gre po dvajsetih letih bednega zakona z žensko in prvič doživi *squirting*, Jelena pa trdi, da moram poiskati al pa si zmisli eno slovensko besedo za *squirting*.

TAMARA: *Squirting*? Kam pa gresta?

JELENA: Na sprehod, lubica.²

JUDITA: A *bukake* pa lahko uporabljam?

JELENA: *Bukake* je japonska beseda, ne angleška, pa še razlika je.

IRMA: Če se jaz kaj spoznam na te reči, je razlika sam v spolu. Eno je moški izliv, drugo pa ženski.

(Tamari se kolaček malo zaleti.)

JUDITA: Ne ne ne, čaki, tukej ima pa Jelena prav. *Squirting* je ženski ejakulat kar tako, *bukake* je pa moški ejakulat po ženskem obrazu.

JELENA: Ejakulat različnih moških. *(Tamari se zaleti še bolj.)*

JUDITA: Ja, ampak tisto je *Il Kyung-Jo Bukkake*. Obstaja še *Il Ung-Ko Bukkake*, to je pa ženski izliv po moškem obrazu.

JELENA: *Squirting bukake*.

JUDITA: Ha, pa res! *Squirting bukake*.

IRMA: *(Tolče zdaj že davečo se Tamaro po hrbtu, morda izvaja celo »heimlich«.)* A lahko nehata, prosim!

JELENA *Tamari*: Lubica, več bi morala seksat.

---

² Če bo prihod Jelene in Judite zrežiran skozi dvorano, potem gre ta del enostavno ven.

TAMARA *na pol živa*: Ni vse v seksu. Ravno zadnjič mi je Klemen nastavil en članek iz *Economista* o tem, da živi večina odraslih parov zadovoljno zakonsko življenje *brez* seksa.

JELENA: Ne verjamem.

JUDIA: Ja, lahko je brez seksa, ampak zadovoljno pa zihr ni.

TAMARA: Ne, ne, res se da, nama gre super. (*Pije vodo, ki ji jo je ponudila JUDITA, da poplakne kolaček, ki se ji je zaletel.*)

JELENA: No, sej mene bi tud minil, potem ko bi cele dneve večala joške, ožala pičke in nategvala kurce. (*Tamara v curku izpljune zadnji požirek.*)

TAMARA *si zamaši ušesa*: Nehej!

JUDITA: Minil al ne minil, lahko bi uporabila kakšno lepo slovensko besedo. Al pa – ne, lahko bi bla za spremembo tih.

JELENA: Pa sej nisem nč hotla ...

IRMA: Res no ...

JELENA: Mogoče sem res mal pretiravala. Tamara! Tamara! (*Stopi do Tamare.*)

TAMARA *jo prestrašno (ali ključovalno) pogleda*: Rabarbara rabarbara rabarbara ...

JELENA, *končno ji uspe ločiti roke od Tamarinih ušes*: Oprosti, ne bom več. Lahko začnemo z vajo.

(*Tamara jo najprej nekaj časa očitajoče gleda, potem samozavestno in ključovalno odpre svoj blokec in začne.*)

TAMARA: Preden začnemo z vajo, se moramo dogovoriti za vaje do koncerta. Mamo samo še tri tedne – ven blokce in koledarje. (*Ubogajo.*)

(*Odpre blok.*) Jaz lahko v ponedeljek od petih do pol sedmih.

JUDITA: Jaz mam ob pol šestih sestanek v domu. Za mamo. (*Jo pogledajo, češ »To pa res lahko počaka.«*) Ne, ni šans, ne morem prestavit, tri mesece sem čakala na ta termin. Lahko vadite brez mene, ampak tega ne bom prestavljala.

IRMA: Jaz tud ne morem, Olivija ma nastop v glasbeni.

TAMARA: Ta termin itak odpade, ker mam jaz balet. Saj to veste. Vsak ponedeljek, pa če prekle padajo.

IRMA *Tamari*: A ne boš šla na Kajetanov nastop?

JELENA *Juditi*: A v dom jo boš dala?

TAMARA: Kakšen nastop?

JUDITA: Ne. Ja. Ne vem.

IRMA: Nastop ob petdesetletnici glasbene –

(Pride LIZA. Slišimo jo, še preden jo vidimo.)

LIZA: Živjo, punce! Jaz sem, če me šimfate, takoj nehajte, da ne bom slučajno slišala česa, česar nočem!

VSE, ENA ČEZ DRUGO: Liza! Živjo! Kaj pa ti tukej? Kje maš bikinke? A nista šla v Toskano? Đudi je že začela pisat nov ljubič, »nebeški vikend z direktorjem«.

LIZA: Ah, ne sprašujte.

JUDITA: *(Vstane.)* Takoj pridem. *(Gre na stranišče.)*

LIZA: Njegova tamala se je tik pred zdajci spomnila, da so šli pa na ta vikend, zadnji vikend v maju, pred desetimi leti zadnjič vsi skupej kot družina v prikolco in da morajo v spomin na mamu to ponovit. To prikolco je namreč kupila Robijeva žena za svoje prihranke pred, ne vem, sto leti, ko je robi šele začenjaj, in so jo tud potem kar obdržal, v spomin na skromne začetke, da punce ne bi pozabile, kako je, če maš mal.

TAMARA: Kako lepo.

LIZA: Ne, ni lepo, ker nama tako minira čist vsak izlet. Robi se je valda omeščal, mislim, če bi jaz rekla, da ni šans in da hočem v Toskano seksat in šopingirat, bi mu glih tko lahko rekla, da se poserjem na njegovo mrtvo ženo, tega pa nočem, a ne. Tko sem se zgovorila na tole vajo, oni so pa šli, Robi, vse tri hčerke, tastarejša s svojo hčerko, pa še Klara.

TAMARA: O, tud Klaro so sabo vzel, kako lepo!

LIZA: Itak je čist nora na prikolco in na vse njih in oni nanjo in sploh. Zdaj je taglavna, ma tri sestre in nečakinjo.

TAMARA: Za trinajstletnico ni boljšga!

JELENA *povoča Lizo*: A si spet pila?

LIZA: Brez veze.

IRMA: Tko se začne.

LIZA: V spomin na Marto, ok?

JELENA: Če je v spomin na Marto, pol je pa vse v redu. Dejmo ga na zob! OK?

TAMARA *iz torbice izvleče prisrčnico, vstane in jo visoko dvigne*: Dejmo ga! (*Začudeno jo gledajo, saj je bila samo šala, Tamara dojame, spravi prisrčnico in polglasno zajeclja.*) Tole mam ... za zob ... (*Preden jo spravi, na skrivaj in hitro malo spiše.*)

IRMA *Lizi*: Zakaj pa nisi šla zraven?

JELENA: Ja, res? Kaj je lepšga kot konec maja z možem ležat na soncu, medtem ko okrog vaju klepetajo vse te krasne hčerke, v naročje ti pa leze vnukinja.

JUDITA se vrne.

TAMARA: A ti je že rekla babi?

JUDITA: Kdo?

IRMA: Ja, vnukinja, ne ... Robijeva.

LIZA *kar nekaj časa noče odgovoriti*: To je bla njena prva beseda.

TAMARA: Kok lepo!

TAMARA: Ampak tega res ne razumem, zakaj bi se kdo odrekel taki družinski idili?

LIZA: Ker je prikolca v nudo kempu?

JUDITA, JELENA, IRMA: In?

TAMARA: Bi se kakšna brazgotinca preveč vidla?

LIZA: Ne vem, o čem govoriš.

IRMA: Ne, res, kaj je narobe z nudo kempom?

LIZA: Tam so vsi nagi?

TAMARA: To je pa res.

OSTALE: In?

LIZA: Kako in?

JUDITA: Kaj je narobe s tem, če so vsi nagi?

LIZA: Tud stare babe s povešenimi joški in stari descji s povešenimi jajci na kolesih.

TAMARA: A niso jajca zmeri povešena?

OSTALE: In?

LIZA: Kako in? Tega ne morem gledat.

JELENA: Te preveč spominja na tvoje lastno staranje, kaj?

LIZA: Oprosti, pri men je še vse točno tam, kjer mora bit.

TAMARA: Al celo mal viši?

JUDITA: Očitno si še ne puščaš dolgih. Moja mama si je vse življenje puščala dolge, zato da zdej lahko prišpara pri kopalkah. Kup samo spodnji del in si jih lepo zatakne. ... Sicer so pa nudo kempji tisočkrat bolj čisti od navadnih. Ko je bla Tisa mejhna, je redno lizala školjke, pa ni nikol zbolela.

LIZA: A trdiš, da so školjke v nudo kempih čistejše od drugih školjk? Da jih ponoč trume prekercev nabirajo in pucajo, zjutrej pa čiste nazaj not mečejo, al kaj?

VSE: Skret školjke.

LIZA: What the ... Fuj!

JELENA: Sam priznejta, da zdej pa že dolg niste bli v nobenem nudo kempu.

JUDITA in IRMA *globoko in razočarano vzdihneta.*

IRMA: Itak. Jaz še iz kopalnice do spalnice ne smem naga.

TAMARA: A ti doma hodiš naga!?

JELENA: Itak! Jaz ne jebem.

IRMA: Ne več, sej ti pravim, da ne smem, Aljoša dobi napad.

JUDITA: Jaz sem si pa zdej končno izborila, da sem na plaži lahko zgoraj brez.

IRMA: Opa, bravo!

JELENA: Jaz sem to že skoz. Nej pa stran gledajo, mulci.

JUDITA: Ja, sam zdej je tud Tisa zgoraj brez, to pa *je* mal nerodno.

JELENA: Kaj, a so to ena dvojna merila, al kaj?

JUDITA: Mah kakšna dvojna merila, ej, sam če čist zaljubljen gleda Mareta in se vala tam okol z nagimi joški, pol je res totalno bedno, ker nas vsi na plaži ornk, ampak res ornk postran gledajo.

TAMARA: Kako pa Mare na to reagira?

JUDITA: Fuuul je prijazen z njihovimi otroki. Pa se vsi hitr poberejo.

TAMARA: Ne, kako reagira na to, da je Tisa zalubljena vanga.

JUDITA: Aja. Prav, da jo bo itak minil. Sploh ma pa Mare rad zrele ženske in ga otročje pubertetnice niti mal ne ganejo.

LIZA: Še dobr, da ni pedofil, ampak sam gerontofil.

TAMARA: Kaj že to pomen?

JELENA: To pomen, da starejša kot si, raj te ma.

TAMARA: To je pa super! A je nalezljiv? Bi rekla Klemnu, nej se mal podruž z njim ...

JUDITA: Tamara – ah.

JELENA: Pozab ... (*Irimi.*) Kaj si pa ti tko tih?

IRMA: Nč nisem tih. (*Litzi.*) Ampak res, zakaj nisi šla z njimi?

LIZA: Sej sem vam povedala – ne morem gledat grdih in debelih nagcev.

IRMA: Al je blo prepozn za brazilsko?

LIZA: Na brazilsko hodim vsak mesec, lubica. Ne glede na obet morja.

JELENA: Čak mal. A ve še hodte na brazilsko?

JUDITA: Zakaj pa ne?

JELENA: Pri teh letih?

IRMA: Ooooh, ne že spet!

JELENA: Jaz mam čist redke, men ni treba. Sej ko si enkrat čez šestdeset, je to normalno.

VSE: Pa dej nehi!

TAMARA: Kakšnih šestdeset spet.

JELENA: Al jih ni al so pa sive.

ENA ČEZ DRUGO: Jaz nimam sivih. Jaz mam redke zarad redne brazilske, ne pa zarad let. Ti maš res težave. Šestdeset!

TAMARA: A gremo, prosim, lahko nazaj na plan vaj. Kje smo ostale? (*Lista koledarček.*)

JELENA: Jaz lahko v ponedeljek od petih do pol sedmih, ve pa ne morte.

TAMARA: Ok. Gremo na torek.

JUDITA: Kadarkol.

JELENA: Jaz lahko ob pol osmih. Ker ob sedmih grem po Nikolo na pevske, pred tem ma pa Meta plavanje.

IRMA: Jaz tud lahko ob pol osmih. Ob šestih prideta Maks in Nace po otroka, potem sem pa do petka frej.

LIZA: A k teb jih pride iskat?

IRMA: Ja, ponavad še kaj skuham, je ravno tak cajt.

LIZA: Dobra si. Midva s Karlotom mava pa tako zmenjeno, da pobereva Klaro kar v šoli, da se ja po nepotrebnem ne srečava.

JUDITA: Jaz bi pa svojga bivšga prav z veseljem srečala. Ooo, kaj bi mu delala ... (*Vstane, da bo šla na stranišče.*) Tri otroke mam z njim, pa mi niti enkrat še ni preživnine plačal. ... Ubila bi ga. (*Počasi in z užitkom.*) Ampak prav počas bi ga, odrezala bi mu ... Joj, res moram scat, takoj pridem. (*Odide.*)

LIZA: A ni glih prejle z veceja pršla.

TAMARA: Mogoče ma prehlajen mehur.

JELENA: Al pa inkontinenco. (*Jo naveličano pogledajo.*) Kaj? Pr teh letih –

VSE: Pa dej, nehi že, no!

IRMA: Men pa ni panike srečat Maksa. Super se razumemo, Nace je pa sploh car.

LIZA: Ja, maš srečo.

TAMARA: A ti ga poznaš?

LIZA: Ja, s Karlotom sva hodila k njemu na terapijo, hud profesionalc. On mi je tud rekel, naj me za skrbništvo ne skrbi, da ga bom valda dobila.

TAMARA: Zakaj?

LIZA: Ker sem mama. Ker ga mama zmeri dobi, pa nej bo pijandura, narkomanka al pa shizofreničarka. Juhej, diskriminacija, končno mi gre enkrat na roko in je to, da sem ženska, prednost.

IRMA: Ampak a ni to grozno. Men se eni očetje prav smilijo.

JELENA: Ah dej no, večini se še zmeri kolca po časih, ko smo ble doma zmeri za vse na razpolago, v eni roki metla, v drugi kuhalnica, vmes pa pička.

TAMARA: Zdej pa dost! Jaz tega res ne bom več poslušala, to ni ni več smešno! A misliš, da si frajerka!? Da druge ne znamo grdo govorit!? Ni težko, da veš, sam eni smo spodobni, a veš, sploh ni težko, kar glej me, glej, a me slišiš, a me ... Joške! Joške joške joške! *(Tišina. Jelena hoče nekaj reči.)* Joške joške joške joške joške! *(Tišina. Jelena hoče nekaj reči. Vrne se Judita.)* Joške ... pizda!

JUDITA: *(V šoku.)* Tamara? *(Irma in Liza ji odkimata, naj nikar ne sprašuje.)*

JELENA: Oprosti, Tamara, ne bom več. Dons ... pač ... oprosti, res ne bom več. *(Sede, si skoraj prižge cigaret, pa si ga ne.)*

TAMARA *si briše usta, mogoče si jih razkuži z viskijem iz prsrčnice:* Fuj.

JELENA: Pejmo naprej, kje smo ostale?

LIZA: Pri Nacetu. Ful me zanima, kako je to zgledal.

IRMA: Kaj?

LIZA: Kako si zvedla, da sta Maks in Nace par?

JELENA: A je to debatni krožek al vaja?

IRMA *Lizi, tiše:* Ti bom pol povedala.

TAMARA *zelo glasno, kljubovalno gleda Jeleno:* Ne, ne, kar zdej povej, mene tud zanima. Teh pet minut mirno lahko še počakamo, a ne, Jelena? JELENA: Men je v bistvu vseen, jaz svoj part znam. *(Skoraj prižge cigaret.)*

IRMA: Ma, ne, lej, pejmo raj nazaj na plan vaj.

JUDITA: Pa kaj si zdej kot ena kmečka nevesta. Mene tud zanima, streljej!

IRMA: No, greva k temu doktor Orešnik Nacetu, ki ga je priporočila Liza. Sej veste, Maks je bil na antidepresivih, nič ga ni zanimal, še najmanj pa jaz. No, in ga prepričam, da greva na

terapijo in po dveh seansah dr. Orešnik predlaga individualne ure, po nadaljnjih treh al pa štirih pa pros, če bi lahko terapijo prekinil. Ampak kako je to zgledal, še zdej mi je nerodn.

TAMARA: Ooo, koko razburljiv!

IRMA: Sedim tam pri njem, res je simpatičen –

LIZA: Res. Nikol ne bi rekla, da je gej.

JELENA: A ker geji pa ne morjo bit simpatični!?

LIZA: Ma dej ...

TAMARA: Jaz jih pa takoj prepoznam.

IRMA: No, Maksa nisi.

TAMARA: To je pa res, njega pa nisem.

IRMA: Skratka, sedim tam pri dr. Orešniku in začne nekam nervozno govort, da se mu kej tacga še ni zgodil, da ma zlo visoke etične in profesionane standarde, ampak da zdej je pa res nastopil trenutek, ko mora spregovort in me prosit, da bi prekinila s terapijo, ker se je zaljubil. Jaz zardim ...

JUDITA: Ojoj, si že predstavljam to blamažo ...

IRMA: Ja, jaz zardim, se mal odkašlam, še kar farbam, sopiham, zmer huj švicam, jecljam, kar neki sm govorila kao »oh, hi hi hi, kaj naj rečem, to je pa velik kompliment, hi hi hi« on pa, da se je zaljubil v mojga moža.

JUDITA: Štala.

TAMARA: Mene bi fršlok.

IRMA: Sej mene je tud mal.

JELENA: Se še zdej pozna.

LIZA: In kaj je blo pol?

IRMA: Nič, ločila sva se in zdej smo vsi srečni.

JELENA: Končno lahko gola slika.

JUDITA: Sej res, kako napreduje slika za sceno?

JELENA: Kulisa, se reče.

IRMA: Napreduje. Brez skrbi, do koncerta bo fertik.

TAMARA: No, pejmo zdej nazaj na plan vaj, a je prov. Kje smo ostale?

LIZA: Torek zvečer. Zaenkrat vse lahko.

TAMARA: Ne, ne bo šlo, jaz mam do osmih španščino, ob osem petnajst pa gong.

LIZA: Gong?

TAMARA: Ja, gong. Kaj pa ob štirih?

VSE: Ne.

TAMARA: Ok. Gremo dalje. Sreda. Jaz lahko –

IRMA: Jaz v sredo ne morem, ni šans. Adam prileti ob treh na Brnik, ob devetih pa že leti naprej. En mesec se nisva vidla, ni šans, vadte z mano al pa brez mene, vseen mi je, ampak mene ne bo.

TAMARA: Ok, četrtek. Jaz lahko kadarkol do pol šestih, potem mam balet.

JUDITA: Jaz mam ob šestih en pregled, (*Tamara in Jelena se spogledata.*) tako da prej lahko.

IRMA: Jaz mam od pol petih do petih razpisane govorilne ure, tako da bi morala ob štiri pa deset it.

JUDITA: A sploh kdo hod na govorilne zarad likovnega?

IRMA: Jih ni velik, res je, ampak ko pridejo, je pa hudo. Sploh odkar so ocene in ne več U, MU, ZU. Si ne moreš predstavljat.

LIZA: Men se zdi pa to normalno. Dons so ocene ravno tako pomembne kot videz. Če maš v osnovni dober uspeh, prideš na dobro gimnazijo, če maš v gimnaziji dober uspeh, prideš na

kerkol faks. In če zraven še dobro zgledaš, so tvoje karijerne možnosti odprte, maš dobre temelje, se reče. Zato je ne samo normalno, ampak nujno, da starši otroku pri tem pomagajo.

JUDITA: To je pa res.

LIZA: (*Irimi.*) Ti si v redu turšica, kakšne druge so pa lahko grozne. Zakaj bi bla mojmu otroku zaprta vrata bežigrajske gimnazije sam zato, ker ma likovni štiri? (*Lizi zvoní telefon, pogleda, kdo je.*) Robi. (*Zažvrgoli v telefon, soraj neslišno.*) Zdravo ... Ne ... Kak? ... Ne, daj, idi v bek ... Ka te zaj funflaš? Neje te čujem ... A, te pa vrei ... Ja, tu smo zaj ... Ne še, urnike fsklajujemo. Klara je vrei? Mi jo daš malo? ... A, te pa nič ... Ja ... Reci ji, naj me pokliče ... tui jaz, tui jaz ... Adijo. (*Odloži.*) Kje smo ostale?

IRMA *gleda blokec*: Aha, pri četrtku. Tamara ma balet, Judita ma pregled, jaz mam govorilne ure –

JELENA: Jaz mam pa vsaj do petih sestank na občini na oddelku za urbanizem. Že zdaj mi je slabo.

JUDITA: OK. Kaj pa petek?

JELENA: Ob pol šestih svet staršev. Najmanj uro in pol.

IRMA: 16.30: Olivija – okulist. 20.00: Aljoša, Olivija, jaz – kino.

JUDITA: A še vedno hodte skupaj v kino? Kok lepo. Ker če jaz Boru sam omenim, da bi šel z mano v kino »Ej, mat, a res hočš, da se mi vsi režijo? U kino, s tabo, a s nora, kaj ti tuki ni jasn!?!«

TAMARA: Kokr bi Kajetana poslušala.

JUDITA: Pa koko zavija z očmi!? Čudn, da jih ma sploh še not.

IRMA: Pa to sopihanje. (*Oponaša najstniško sopihanje.*) »C fuuu. Hhhhh. Brrrr. Fu fu. C hrrr.«

JELENA *oponaša najstnika*: »A, dej, no!«

VSE *oponašajo tipične najstniške izpade.*

LIZA: OK. Pejmo naprej.

JUDITA: Petek, 15.00: mama – nevrologija.

JELENA: A je kej resnega?

JUDITA: Ne, ne, rutinski pregled. Zvečer mam pa podelitev nagrad Društva slovenskih šund romanopisk in romanopiscev. (*Vse jo nejeverno pogledajo.*) Ja, tako društvo obstaja in vedno več nas je. In ja, moram it, nominirana sem v vseh treh kategorijah – ljubič, erotič in pornič.

VSE: Bravo, čestitam, super!

TAMARA: Kako pornič? Kakšen pornič?

JUDITA: Pornografska literatura.

JELENA: To je stopnjevanje – v ljubiču se zaljubljeno gledajo, v erotiču si ljubkujejo snežnobeke dojke, v porniču pa ... no ... saj si ne upam rečt, se boš zadavla al pa me boš zmerjala z joško.

TAMARA: Ah, pejte se solit. (*Še malo spije*).

IRMA *Juditi*: Teb je pa tale kriza dala krila, kaj? Bravo!

JUDITA: Ja, na Delu bi zgnila. Še dobr, da so me odpustil.

TAMARA: Jaz mam v petek od pol šestih do pol osmih predavanje o zastirki in zatiranju škodljivcev s poudarkom na polžih v visoki gredi. Petek očitno tudi odpade. Gremo na soboto.

IRMA: Kaj pa, če se dobite v sredo brez mene?

JELENA: V sredo? Ne ne ne. Al se dobimo vse al pa nobena.

IRMA: Zakaj?

JUDITA: Res se lahko dobimo brez Irme.

TAMARA: Jaz sem za.

JUDITA: Ob šestih ma Gaber konec juda, sem obljubila, da pridem ponj, sicer sem frej.

IRMA: A ne zna sam domov?

JUDITA: Zna, sam zadnje čase ga je ful strah, da bojo na avtobusu teroristi.

VSE: Ah dej ... A si mu razložila? ... Teroristi?

JUDITA: »Mami, kaj če je na avtobusu terorist in se razstreli?«

JELENA: Je pa tud trapast, no.

JUDITA: »Jaz nočem umret, mami, enajst let sem šele star, vse življenje je še pred mano!«

VSE: Oh ...

TAMARA: Joj, to je pa ful pretresljiv. Sploh če pomislim na vse otroke ... (*Glas se ji zlomi.*)

LIZA: Res, tok je norcev na tem svetu.

JELENA: Ampak kaj lahko nardiš, razen da svoje otroke vzgajaš v strpnosti in spoštovanju!?

IRMA: Pa upaš, da jim puberteta ni preveč prizadela možganov.

JUDITA: To, da mu vse razložim, nič ne pomaga, noče več na avtobus. Sej ne vem, mogoče se mu sam ne da ... Kje smo ostale?

TAMARA: Sreda. Jaz mam ob sedmih gong. A se dobimo ob pol petih?

JUDITA, TAMARA: Lahko.

JELENA: Jaz ne morem.

JUDITA: Kaj pa maš?

JELENA: Neki. Brez veze. Ne vem. (*Si hoče prižgat čik, pa si ga nervozno ne.*) Hočm rečt ... Nč nimam. Ampak ne morem.

JUDITA: Jelena, pa kaj je s tabo? Dons si nemogoča. Prižgi že enkrat ta čik pa povej, kaj je.

TAMARA: Sej dons sploh še nobenga nisi prižgala. To ni normalno.

IRMA: Jelena, to res ni normalno. Neki je narobe. Neki je hudo narobe. (*Sede k njej in jo prime za roke. Mogoče jo malo zajebava, ni jasno.*) Povej, Jelena, povej, nam lahko zaupaš. Pomagale ti bomo.

JELENA: Ne me zajebavat.

JUDITA, TAMARA: Res.

LIZA: Dej pržgi že enkrat, ne morem te več gledat!

JELENA: OK, dej mi ta čik. (*Prižge, z užitkom vdihne in olajšano izdihne.*) O, ja.

TAMARA: No, povej zdej!

JELENA: Čaki, sam še mal uživam. (*Še mal vleče in uživa, piha in puha, v oblaku dima se znajde Judita.*)

JUDITA: (*Prebledi, težka skriva slabost.*) Takoj bom. (*Šiba na WC.*)

JELENA: O, kok to paše. Čeprav ... (*Nenadoma ga ugasne.*) Vse skupej je precej bedno. Se spomnite, ko sem se zadnjič po telefonu lovila z Metino razredničarko.

LIZA *tiše, Irm:* Kolk je že stara?

JELENA: Nimam pojma, ni povedala, mlaj k jest.

LIZA: Pa ne razredničarka, tamala!

IRMA: Sedem, drugi razred.

TAMARA: Pa sej si bla zraven, ko se je rodila, madona, ne morem verjet, da si pozabila.

LIZA: Nisem pozabila, samo ne morem verjet, da je od takrat minil že sedem let. (*Jeleni.*) Oprosti. Na katero šolo že hod?

JELENA: Na Waldorfsko sem jo dala.

TAMARA: Da ja ne bo nič znala.

LIZA: Ne morem verjet, da si jo dala na šolo za debile.

JELENA: Narobe. Razvila bo svoje talente in se izognila učenju nepotrebnih neumnosti. Ker v navadnih šolah se res učijo same budalaštine, starši se mormo pa vse te budalaštine učiti z njimi. Jaz sem mela tega dost. Če bi se morala še četrtič učiti o tem, kolk migetalk ma paramecij, bi se mi zmešal!

VSE: Res ... Pa rudniki železa ... Grozn ... Desni neujemalni prilastek ...

JELENA: No, zato sem jo dala na Waldorfsko. Zdej se pač na roditeljskem primemo za roke pa zapojemo Metulček cekinček, ampak to laži prenesem. Pač pošljem Janeza.

JUDITA *se vrne*: Evome. Kje smo ostale?

JELENA: No, ko me je razredničarka poklicala, sem bla malo presenečena, zlo pa tud ne, Meta je ... samosvoja, no, sej veste.

LIZA: Jasno, da je, če smo jo me ven spravle.

VSE: Res je!

TAMARA: No, in kaj je blo? Zakaj te je klicala?

JELENA: Kadi.

VSE *ne razumejo ali pa ne verjamejo, da so prav slišale*: Kaj?

JELENA: Kadi. Moja sedemletna Meta kadi.

TAMARA: O, Marička pomagej!

JUDITA: No, tako hudo pa to spet ni.

LIZA: Mogoče res ni hudo, predvsem pa ni nič čudnega, a ne.

JUDITA: Sej jo bo minil.

JELENA: Kaj hočeš rečt?

LIZA: Dobro veš, kaj hočem rečt. Rodila si jo s čikom v ustih in s šnopcem v roki, če se ne spomniš.

IRMA: A pije tud že?

(JUDITA se smeji.)

JELENA: To ni smešno!

JUDITA: Oprosti, oprosti. Sej bo nehala, boš vidla.

(Jelena se po Irminem zgledu čisti negativne energije.)

IRMA: Kaj pa delaš?

JELENA: Umirjam se, a ne, sej to pomaga. Zdele res ne morem čika prižgat, bi blo ... neetično.

IRMA *ji kaže*: Lej, tkole.

JELENA: Z enim sošolcem so ju dobil pred šolo, mislim – dobil, sploh se nista skrivala. Kadila sta in bruhala.

TAMARA: O marička!

JELENA: V sredo ob pol petih mamo starši obeh sestanek z razredničarko in ravnateljem.

JUDITA: Čakej mal, bruhala sta?

JELENA: Ja, bruhala. In veš, kaj je rekla? Da ji je žal, ker je bruhala, saj je bla prepričana, da ne bruhaš več, ko se enkrat navadiš.

TAMARA: Ko se enkrat navadiš? Kako dolg pa že kadi?

JELENA *nerazločno zamomlja*: Pol leta.

JUDITA: Kaj?

IRMA: Kolk?

JELENA: Pol leta.

VSE: Pol leta!?

LIZA: Pa še zmeri bruha? (... Oprosti, ni smešno.)

TAMARA: In nisi nič opazila?

JELENA: Ne.

IRMA: Pa si ji valda povedala, da kajenje ni dobro?

JELENA: Hmh ... v bistvu ... ne.

IRMA: Da je škodljivo?

JELENA: Eem ... ne.

LIZA: Pa vsaj, da ni zdravo?

JELENA: Ne. Ne, tud ne.

TAMARA: Pa da ni za otroke?

JELENA: Ne, ne, nisem. Pa sej na škatlci piše, sej zna brat. (*Instinktivno seže po čikih, pa se ustavi.*)

TAMARA: Na Waldorfski ni nujno.

JUDITA: S čikom v ustih res ne bi bla preveč prepričljiva.

LIZA: To je dejstvo – svojim otrokom smo zgled z dejanji, pa če zraven govorimo ne vem, kaj. Tamala bi kadila, tud če bi ji Jelena vse to povedala.

JELENA: Pa kaj govoriš? Da sem jaz kriva, da moj sedemletni otrok kadi?

LIZA: Lubica, koga ti farbaš?

JELENA *jezno vstane*: Žal mi je, da sem vam karkoli omenila, bla sem prepričana, da me boste razumele, da boste z mano sočustvovale, ampak ne, ve me takoj napadete in me zmerjate, da sem slaba mama, ker da sem sama kriva, da je moj otrok skor umrl od zastrupitve z nikotinom in za sabo potegnju še svojega nič hudga slutečga sošolca! Hvala, res hvala! (*Pobere stvari in odvihra.*)

VSE *za njo*: Pa kaj ...? Jelena! Oprosti, prid nazaj!

JUDITA: (*Reč jo zabava, vsaj ni edina s problematičnim otrokom.*) Ne se tko sekirat, sej bo prišla nazaj. Nima avta, jaz sem jo pripeljala.

IRMA: A tebe ta reč s kajenjem zabava? Mislim, to, da sedemletna punčka kadi, to res ni zabavno.

JUDITA: Mogoče ste pozabile, ampak moj Gaber je pri petih lasal punce in preklinjal kot tahujš kriminalc, pri šestih kradel, pri sedmih pa pil *in* kadil, zato mene to vsekakor zabava.

Zdaj, pri enajstih, je najbolj vzoren fant v razredu. Tud Meta se bo spravla v red. Večje vprašanje je, kaj bo s sabo in svojim kajenjem naredila Jelena.

IRMA: Ampak res, mamu s svojimi najstniki kar srečo, a ne. Aljoša sam sem in tja skadi kakšen joint in spiije kakšen pir.

TAMARA *zgroženo*: Aljoša jemlje mamile in pije alkohol?

LIZA: Pomir se, no, kakšne mamile neki.

JUDITA: Za mojga bivšega pir tud ni bil alkohol.

IRMA: A ti pa misliš, da je Kajetan svetnik, al kaj?

TAMARA: Na kaj namiguješ? Kaj veš o Kajetanu?

IRMA: Pomiri se, nič ne vem, samo pravim, da ni konec sveta, če najstniki kdaj pokadijo kakšen joint al pa spiijejo kakšen pir, to je vse.

LIZA: Za sintetiko pa še niste slišale, kaj? Blažena nevednost ...

TAMARA: Moj Kajetan se ne drogira, ne alkoholizira in ne sintetizira. Če bi se, bi mi pa povedal. Vse mi pove.

IRMA: Ampak za koncert, ki ga ma v ponedeljek, ti je pa pozabil povedat.

TAMARA: Ne, ni mi pozabil povedat. Povedal mi je. ... Samo ... jaz sem pozabila, da mi je povedal.

(Jelena privihra nazaj.)

JELENA: OK. Nazaj sem zato, ker ne morem domov, ne pa zato, ker bi karkoli priznala, recimo, da mate prav. Čeprav mal mogoče mate prav in sem mogoče mal res kriva jaz. Ampak to še ne pomen, da bom nehala kadit!

TAMARA: Res, nikar ne bod prestroga do sebe.

JELENA: Dejmo tole vajo čimprej zaključit.

TAMARA: Kokr hočeš. *(Lista po blokcu.)* Se v sredo torej dobimo brez Irme al ne?

JELENA: Lahko, ampak ne ob pol petih.

LIZA: Punce, res, uredite prioritete, ker enim stvarim se boste pač morale odpovedat.

VSE: Mogoče res. Ja, maš prav.

LIZA: Kaj vam je najpomembnejše?

VSE: Otroc. Družina. TAMARA: Jaz. ... Mislím otroci, a ne, seveda, jasno, družina.

LIZA: Torej je jasno. Odpade vse, kar ni povezano z otroki al pa z družino. Tamara se bo v sredo odpovedala gongu, pa se lahko dobite zvečer.

(Vse pogledajo Tamaro.)

TAMARA je stisnjena v kot, z zadrego opravi mimogrede: OK.

JUDITA: A nima ob sredah Janez gasilcev?

JELENA: Bo pač enkrat manjkal!

TAMARA: Kaj pa naslednja vaja?

(Vse listajo po blokcih in ena čez drugo govorijo.)

VSE, ENA ČEZ DRUGO: Jaz v ponedeljek ne morem ... balet ... v torek mam popoldan sestanek ... zdravnika mam ... Nikola ma pevske ... Olivija ma trening ... gong ... moram po otroka ... Maks in Nace ... pride mama, jo moram peljat na obisk k sestrični na Koroško ...

LIZA jih glasno prekine: Punce, punce, punce, STOP! Dajte mi blokce, bom jaz. *(Ji malce nejeverno izročijo blokce. Kakšna od njih, mogoče Tamara, še na hitro kaj poradira ali prečrta.)* Prioritete so jasne, najprej otroci in družina, ostalo lahko odpade. Je tako?

VSE pokimajo, TAMARA malo menca, ampak res samo malo.

LIZA lista blokce, pregleduje, zapisuje, obkroža, mrmra: Tkole je. Do generalke in nastopa v soboto imate lahko samo še tri vaje. Ena je v sredo ob sedmih zvečer brez Irme, druga naslednji ponedeljek ob petih – Tamara bo špricala balet – in tretja tisti torek pred nastopom ob pol osmih zvečer – Tamara bo špricala malo španščine in cel gong.

TAMARA *skuša ugovarjati*: Kako? To vendar ne gre, ne morem kar manjkati ... kaj pa ... zakaj pa ... Judita ne šprica ... hmmm ... kam že hodiš, Judita?

JUDITA: Čist nikamor.

LIZA: Prioritete so jasne.

TAMARA: OK, se bom odpovedala gongu, baletu in španščini. Itak se že vse življenje samo odpovedujem. Sem navajena.

VSE: Hvala, Tamara.

(Pospravljajo in se počasi odpravljajo.)

IRMA: Madonca. Čist sem fuč. Tole je bla pa ena naporna vaja.

JUDITA: Sej nismo še nič vadle!

VSE: Ojoj. Sej res. *(Se sesedejo nazaj po kavčih in stoli.)*

LIZA: In boste raj še mal posedele!? Dejmo, dejmo! Pomislite na sestrično sina bivše žene brata od Naceta od Irminega Maksa al-kaj-je-že ...

(Drdrajo ena čez drugo.)

TAMARA: Hčerka od bratranca od sestričnine tašče ...

JELENA: Sestrična od Nacetove bivše ma bratranca ...

JUDITA: A ni od bratranca od mame od brata od Nacetove bivše ...

IRMA: Hčerka od sina od sestrične od mame od Nacetove bivše!

LIZA: E, bravo! Pomislite na hčerko od sina od sestrične od mame od Nacetove bivše,

JUDITA: Čak! Hčerka od sina je vnukinja, mama od bivše je pa bivša tašča.

TAMARA: Točno, zdej si bomo laži zapomnile. ... Kako že ?

VSE *ena čez drugo*: Vnukinja od brata od sestrične od Nacetove bivše ... od sestričninga sina ... bivša vnukinja od tašče ...

LIZA: Tišina! (*Iirmi.*) Kako je tamali ime?

IRMA: Jerca.

LIZA: Pomislite na malo črno Jerco in – gremo delat!!

VSE *vstanejo, polne elana, se razmigavajo*: Res je. Ne smemo pozabit, zakaj smo tukej.
Delamo dobro stvar. Gremo! Naprej! Za Jerco!

LIZA: Kako je s sceno? (*Na obstoječo sceno.*) Upam, da ne bo kar tole.

IRMA: Ne, ne, to mam samo za vaje.

LIZA: Ja, sem opazila, da najraj vadite na kavčih. No, kako je s sceno?

IRMA: Sliko mam že skor končano. Ti pošljem skice.

JELENA: Jaz pa naslednjič lahko prinesem že en scenski element.

LIZA: OK. Kostumi? Menda ne boste v ... tem?

TAMARA: Moj krojač jih bo sešil – čakej, ti dam vizitko. Gospod Miki. – mere nam je vzel že pred kakšnim mescem, tud kroje je po naših zamislih naredil on, mele smo tud že nekaj prob, menda bodo v roku desetih dni fertik.

LIZA: (*Vzame vizitko.*) OK. Plakat?

IRMA: Mam že ene osnutke doma, bom naslednjič prinesla.

LIZA: Ne, v sredo po prepozno. Ta vikend nimaš otrok niti Adama, nared do ponedeljka in mi pošlji na mail. OK, zdej pa na točko.

(Umikajo kavče, pospravljajo, delajo prostor, Tamara bo pripravila glasbo (CD predvajalnik/tablica), skratka vse potrebno za plesno točko. Na koncu se sezujejo in postavijo.)

ENA ČEZ DRUGO: Dej, prim ... Umakni se ... Zakaj pa ne dela? ... Dej kolačke kar men ... Kam dam to? ... Ej, ne dela, ne znam ... A si, dej umakni se ...

LIZA: A kar v štumfih boste?

IRMA: Samo za vajo.

JUDITA: Sicer bomo mele roza baletne copatke.

LIZA: A.

(Punce so postavljene, le še Tamara čepi pri predvajalniku.)

TAMARA: Ne dela, ne vem, kaj je narobe.

(Vse prikapljajo k Tamari in skušajo pomagati. Judita se obuje in gre na WC.)

JUDITA: Takoj bom.

JELENA: A je sploh priklopljen na elektriko?

TAMARA: Ja, pa ne dela.

IRMA: Že zadnjič nisem mogla napolnit telefona.

JELENA: Pa kdo je tle elektriko delal!?

IRMA: A ne!?

TAMARA: A niso tega doma pred kratkim prenavljal?

LIZA: Ni videt ...

JELENA: Mogoče je treba pa v tonski kabini kaj vklopit.

(Gledajo preko publike proti tonski kabini.)

IRMA: Grem pogledat.

LIZA: Ne, ne, ne, ni časa.

IRMA: OK. Kličem Lojzeta. *(Odtipka številko in čaka.)* Lojze je tle glavni. *(Še malo čaka.)*
Ne dvigne.

JUDITA: *(Lizi.)* Kaj pa, če ti pokažemo samo koreografijo? Komad itak poznaš.

LIZA: OK. Za občutek bo dovolj.

TAMARA: Ne spet samo koreografije, no. Sej lahko tud pojemo, brez spremljave. Za vajo bi nam prav prišlo. Jaz mam že dost tega, da vadim petje samo doma.

LIZA: Kaj?

(Liza začudeno in malo očitajoče pogleda ostali dve – češ a ji še niste povedali, da bo njen part v parlandu – ostali dve skomigata z rameni, dajejo si znake: Liza ji bo povedala takoj, ostali dve tega nočeta, ji bosta onidve povedali na mirnejši način ipd., potem se še med sabo ne moreta dogovoriti, katera naj ji pove.)

TAMARA: Dovolj mam tega, da vadim petje samo doma, kjer me noben ne posluša. Rada bi zapela skupaj s puncami, da se uglasimo, da se mal navadimo druga na drugo, na akustiko te dvorane, saj veš. *(Začne peti, komad je neprepoznaven. Ostale počasi končajo z mutastim sporazumevanjem.)*

IRMA: A veš, Tamara, zadnjič smo se pogovarjale, ko si ti ... a ne ... ko si počivala na kavču, da bi pač tiste, ki jim petje ne gre najbolj od rok ... hočem rečt, ki pač ne pojejo najbolj, saj veš ... no, da bi tiste svoj del bolj odrecitirale, bolj v parlandu, a veš ...

TAMARA: *(Žalostno povesi glavo.)* Razumem. *(Razširi roke, Irma tudi, da bi jo objela in potolažila, Tamara pa mimo nje zakoraka do Jelene in jo objame.)* Boga Jelena. Vem, kako si si želela pet, ampak boš vidla, vse je za kej dobro.

(Ostale so osuple, ta poteza jih je popolnoma razorožila. Liza ji hoče povedati naravnost, pa jo Irma ustavi.)

JELENA: Hvala, Tamara.

LIZA: Tamara – *(Irma jo ustavi, še malo se ročno sporazumevajo. Irma se javi, da ji bo povedala kasneje.)* Dajte zdajle kar samo s štetjem, brez petja.

TAMARA: Jasno, seveda, razumem. Dejmo se postavit, punce. *(Se postavijo.)* Ja, kje je pa Judita?

JELENA: A je šla spet scat?

IRMA: Keglova vaje bi morala delat.

JELENA: Sam zdej je najbrž že prepozn. Zdej pride v poštev sam še plenica.

VSE: Pa, dej, že spet ... Ti nis normalna!

TAMARA: Prehlajen mehur ma, ok!? Dejmo zdej. Bomo pokazale samo osnovne elemente. Kar postavimo se: prva pozicija, ne odpremo se iz kolen, ampak iz bokov, ja, roke v tretji, napnemo trebušne mišice, medenico zarotiramo noter, rit nam ne sme ven štrlet, spustimo rame. Super.

(Nekaj časa v tišini čakajo, zavijajo z očmi, bolijo jih roke, vzdihujejo. Potem priteče Judita Evome. Kje smo ostale? A., se hitro postavi v vrsto in začnejo.)

TAMARA: Cinco, seis, siete, ocho ... Releve, plie, releve, plie, grand plie, fondu, cuatro, cinque, cloche, cloche, grand battement, cinco, seis, še en grand battement v stran, frappe – uno dos tre, ja, lepo, še en releve in stojimo. *(Lizi zazvoni telefon.)*

LIZA: U, to je gotov Klara, takoj bom! *(Najde telefon.)* Ni Klara. Robi je. *(Odgovori.)* Zdravo. ... Ne še vedno sn tu. ... Ja, ja ... *(Se začne hihitati in se obrne stran. Nerazločno momlja, se hihita in odgovarja s kratkimi enozložnicami.)*

(Še kar stojijo v releveju, vedno težje. Zazvoni še en telefon.)

JUDITA: Ta je moj. *(Hitro ga najde in dvigne.)* Gaber, živijo, kaj je? ... Aha, aha. ... Ni treba, ljubček ... Zakaj? ...

(Zazvoni še en telefon.)

JELENA: Samo trenutek. *(Ga najde in dvigne.)* Nikola, je vse v redu? ... Ja, kmal, pikec, na vaji sem ...

(Zazvoni še Irmin telefon.)

IRMA *ga hitro najde in odgovori*: Olivija ... Kako se mata? Sta očka in Nace pridna? Sta vama kaj dobrega skuhala? ...

(Vse razen Tamare čvekajo v telefon in pospravljajo svoje stvari. Liza jim vsem pokaže palce češ odlično je bilo in odide, ostale ji s telefoni na ušesih počasi sledijo. Tamara malo pospravlja, potem vzame svoj telefon in odtipka neko številko.)

TAMARA: Kajetan? ... Čakej – ... No, adijo, lupček. *(Odtipka drugo številko.)* Mihael, živjo lupček, kako si? ... Ne, ne, ne (odložiti) No, adijo, lupček. *(Odtipka tretjo številko. Čaka in*

čaka, potem prekine. Odtipka četrto številko, v odhajanju.) Mami, živjo, kako sem vesela, da si me poklicala. ... Aja, res, ja, jaz sem poklicala tebe ... (In že je ni več.)

3. prizor

Oder kulturnega doma, scena kot prej.

Pride LIZA, govori po telefonu, iz torbice vzame blok, vanj zapisuje.

LIZA: ... ja, ja, Vanja, glavna sestra ste, seveda vem, kdo ste, saj sem vas jaz klicala, a ne ... ja, zato kličem, zaradi snemanja ... tako je, ja ... drži ... na vajo bi prišli v torek ob enajstih, tako smo se dogovorili ... ja ... ja ... kako? Ne razumem... vi ne bi ... aha, ja ja, lahko, seveda, ampak ni potrebe, bolj boste sproščene, boljši posnetek bo, ja, kot da ni televizije ... ja ... a res? ... aha ... ja, vem, da bi lahko nastopile že včeraj, saj zato ... izvrstno ... saj zato bodo pa posneli vas ... aha (*Vmes enkrat prihiti IRMA, začudena je nad tem, da je Liza prišla noter; s pantomimo jo sprašuje, kako je prišla noter in če je bilo odklenjeno; Liza skuša razvozlati njeno pantomimo in hkrati prisiljeno prijazno govoriti z Vanjo po telefonu. Irmi se v bistvu mudi na WC in na WC tudi gre in tudi to Lizi sporoča s pantomimo.*) ... krasno ... ja ... aha, aha, super ... ja ... a res? ... aha, aha ... no, to je pa res fino ... kaj? Ne, to, da vas boli noga, pa ni fino ... ne, nisem rekla, da je to fino ... ne, ne ... narobe ste me ... gospa Vanja ... res nisem ... gospa Vanja, to, da vas boli noga, je grozno, to je naravnost strašno, mogoče bi morali pa odpovedati vajo, bo televizija raje prišla posnet moje punce ali pa še huje, mogoče bi morali odpovedati celoten dogodek ... kako? ... ne noga, mezinca na nogi vas boli? ... kako? ne boli vas? ... samo srbi vas? ... ampak vseeno, da ni kaj resnega, tudi nadvse nedolžne srbečice so se že končale z amputacijo. Sodelavec mojega moža ... ne srbi vas več? Krasna novica, se vidimo naslednji torek. (*Prekine zvezo. Začne brskati po torbici. Polnilec, polnilec. Ga izvleče, vtakne v eno od vtičnic, pogleda zaslon.*) Fak. (*Vtakne v drugo vtičnico, spet nič; tako kot zadnjič. Pogleda proti tonski kabini in skozi dvorano odide ven.*)

(Pride JELENA, najprej vidimo njeno vertikalno, potem njo. Z vertikalno se nekaj časa nerodno lovi po odru, potem jo položi ob zadnjo steno na tla. Sede. Nervozna je. Ozira se okrog. Naredi vaje za očiščenje slabe energije. Kljub temu podleže skušnjavi. Iz torbice potegne svež zavojček cigaret, ga odpre, izvleče en čik in ga prižge. Ves čas nervozno prisluškuje. Stopi do vrat in posluša, če bo kdo prišel. Nekajkrat se ji zazdi, da je nekaj slišala in hitro ugasne cigaret. Ko ugotovi, da je šlo za lažni alarm, hitro prižge novega in prisluškuje naprej.)

(LIZA iz dvorane dvakrat zalaja oponašajoč psa: Vuf vuf! JELENA se na smrt prestraši, odtrga se od vrat in začne gledati v temo dvorane; sveti z vžigalnikom, tudi s telefonom,

mogoče. Potem LIZA malo zamijavka. JELENA spet poskoči od strahu. Kmalu se opogumi in začne z zvoki preganjat živali. Phhh! Phhhh! Malo prisluškuje, tišina. Še vedno zbrano gleda v temo, hlastno si prižge še en cigaret. LIZA zakokodaka.)

JELENA se spet ustraši: Jebemti živalski vrt! (Hitro se zbere. Jezno, v temo.) Kdo me zajebava? ... Prid ven! ... Takoj se pokaž.

LIZA iz teme: Oprosti, lubica, jaz sem. Fantastična si! Fenomenalen obraz maš! (Jelena je samo še narejeno jezna, v resnici ji laska.)

JELENA: Pa kaj – Ti bom dala fenomenalen obraz ... (Prižge si čik in pozira.) Povej mi kej, česar še ne vem.

LIZA je spet nazaj na odru: Da ti ne bo uspel.

IRMA: (Se je ravno vrnila s stranišča) Uspel kaj?

JELENA: (Hitro ugasne čik in skrivaj odvrže ogorek.) Irma! A nisi dons z Adamom?

IRMA: Ja, bi morala bit, ampak nisem, ker je – (Zvoni ji telefon. Izdihne, pogleda, kdo kliče, na hitro opravi obred očiščenja in se oglasi.)

LIZA: Čaki, preden se oglasiš, kako je z električno? (Ampak Irma se je že oglasila.)

IRMA: Živjo, mami, kaj je? ... Aja? ... Čaki, sam mal (Pokrije slušalko, odgovori Lizi.) Če ni elektrike, je rekel Lojze, greš v tonsko kabino in na mišpultu stisneš gumb oder-vtičnice, tonska bo odklenjena. (Se vrne k pogovoru z mamo, Liza ji s pretirano pantomimo dopoveduje, da je tam že bila in da tonska ni odklenjena.) Kaj? ... Nikol ne kličeš kar tako, mami, zato sem rekla »Aja«. ... Res, nikol. Vedno maš kej za bregom. ... Ne žalim te, samo dejstva ugotavljam. ... No, oprosti. ... Oprosti, saj sem rekla. ... Ja, sem mislila. ... Ja, sem. ... Ja – ... A lahko nehava, prosim. ... OK, oprosti tud ti. ... Ne, nisem z Adamom. Če bi bla, ne bi dvignila ... Nikomur, ne samo tebe, telefon bi izklopla, ok? ... (Mama ima daljšo tirado, medtem prideta Tamara in Judita.)

TAMARA: Živjo, midve sva ... Ops. (Opazi, da Irma govori po telefonu. S pantomimo, brez glasu, vpraša ostale, kaj vendar Irma počne tukaj. Kmalu razbere iz Irminega pogovora. Punce sedijo in čakajo, da bo Irma nehala pogovor. Jelena se bojuje z željo po čiku. Tamara in Judita jesta kolačke. Liza kadi.)

IRMA: ... .. Maks in Nace ... Ja, tadva ... Ne, nisem hotla rečt (*tiho*) pedra, to si rekla ti. ... Ne, nista mi onadva pokvarla zmenka, ampak je Nace – ... A me poslušaj, prosim, a lahko povem? ... Nace je zbolel ... Ne, ni se urezal v prst, ampak je resno bolan, v bolnici je! ... Ne, nima aidsa, mama, nimajo vsi istospolno usmerjeni ljudje aidsa, za božjo voljo, pa kje ti žviš?! ... .. (Spet bolj umirjeno.) Na vaji sem. Ne, nismo še začele ... (*Irma se ozre po obzirnih prijateljicah, nakaže jim, da se bo odstranila na hodnik. Odide.*)

JUDITA: Joj, je težka.

TAMARA: A ne!? Odkar ma tega »lubimca«, se na nobenga več ne ozira.

JUDITA: A ma lubimca? A ni že od nekdej samska?

TAMARA: Kako od nekdej?

JUDITA: No, odkar sta s fotrom nehala.

TAMARA *zgroženo*: Nehala!? Kaj sta pa počela?

JUDITA: Bla sta poročena, pol sta se pa ločila, nehala, no.

TAMARA: Kdo?

VSE: Oče pa mama od Irme.

TAMARA: Aja, mama ... res je težka!

(*S hodnika se sliši Irmino kričanje.*)

IRMA (*glas*): Pa kaj ti ni jasno!?!? To je moje življenje, jebemti, pust me že enkrat, da ga živim in me nehej ves čas sodit! Pa kaj, če je moj bivši gej! Čist vseen mi je, kaj si mislite ti in tvoje tercijalke! Kaj te briga, če ljudje posvojijo črne otroke, če bi sama vsaj mal sledila Jezusu, bi tud ti skrbela za črne sirote! Pa ne sam za sirote, tud za lastno hčer bi skrbela, ne pa, da jo samo zatiraš! Sploh sem pa taka zato, ker si me ti tko vzgojila, kar seb pripiš! In a veš, ta moj mlajši jebač? No, preselila se bom k njemu v Milano!!! (*Jok, celo tuljenje, nekaj razbijanja.*)

Irma pride nazaj, nekoliko se je že pomirila, opravi obred čiščenja negativne energije; telefon je razpadel na dele, ni pa zlomljen ali pokvarjen, ugotovi Liza.

LIZA: Še dela. Mal si bom sposodla tvojo baterijo. *(Zamenja bateriji v telefonih, puncam da znak, naj pomirijo Irmo, in se posveti prebiranju sporočil in pošiljanju mailov.)*

TAMARA: Na, vodo in kolaček.

JUDITA: Grozn. Upam, da ne bom nikol taka.

IRMA: Nej gre v rit ona in njena krščanarska vzgoja!

JELENA: Oprosti, Irma, vem, da si zdele totalno razburjena, ampak – prvič, *ti* ji pustiš, da še vedno dela s tabo, kot da bi bla otrok, in je vse to en začaran krog. Če ga hočeš prekin, se moraš začeti bolj cenit. Nisi slaba, ker je tvoj bivši gej. Nisi slaba, ker je tvoj novi Italijan maroških korenin, mlajši od tebe in ločen. Nisi slaba, ker zbiraš denar za črne otroke in nisi slaba, ker si umetnica. Še več, zarad tega si edinstvena! Vprašanje je sam, kakšni so pri vsem tem tvoji motivi. Ampak to je vprašanje zate, ne za tvojo mamo. *(Približno zdaj se vrne Liza. Malo posluša, nato vskoči.)*

IRMA: Moji motivi pri tem, da sem slikarka?

JUDITA: Oh, dejta no ...

IRMA: Pa da je možki, v katerega sem zaljubljena, potomec Maročanov? Pa da zbiram denar za sirotišnico v Afriki?

JELENA: Če bi še mal vztrajala na terapiji, bi najbrž prišla do tega, da so tvoje izbire posledica želje po tem, da bi kljubovala svoji mami.

LIZA: Jaz bi pa zdej mal prekinla tole amatersko terapiranje in se posvetila vaji, če smem. Mam nekej pomembnih novic.

IRMA: Ne, kar naj pove do konca, me zanima, kakšni so moji motivi pri tem, da je moj bivši gej, recimo.

TAMARA: To pa tud mene zanima.

JELENA: Dokler boš počela stvari zato, da bi se upirala mami, te bo ona še vedno tretirala kot najstnico.

IRMA: Ti nis normalna.

LIZA: OK. Irma, vidm, da si totalno razburjena, najbrž zato, ker si na vaji namest z Adamom
–

JUDITA: Sej res, kaj se je zgodil?

LIZA: Ti, Jelena, si pa totalno nadržana. Najbrž zato, ker si direkt z roditeljskega.

TAMARA: Sej res, kako je blo? A še kadi?

LIZA: Dam vama deset minut, da se spucata in umirita. Potem dobim besedo jaz in začnemo z vajo. Jasno?

TAMARA *skoči pokonci in salutira*: Yes, ma'am!

LIZA: (*Irmi.*) Še mal si bom sposodla tvojo baterijo, če dovolš. (*Se umakne nekam na stran, pošilja maile, telefonari ipd.*)

TAMARA *srkne iz prsčnice*: Kako je tečna, če ni pijana. ... Kaj? Zob me boli.

(*JELENA in IRMA užaljeno gledata vsaka v svojo smer.*)

JUDITA: No, kera bo začela?

JELENA: Kar naj začne Irma, moja težava je itak popolnoma nepomembna. Nacetov zlomljen mezinec je bistveno bolj važen.

IRMA: Ni si zlomil mezinca ... (*dolga pavza*) ... ampak se je v mezinc urezal.

JELENA: No, evo!

JUDITA: In zato je v bolnici?

IRMA: Padel je skup, ne prenese krvi. Je pač bolj občutljiv. Maksa je skrbel, da si ni ob padcu še kej glave poškodoval, zato ga je peljal v bolnico in mi mimgrede dostavu otroka. Pozvonil je v trenutku, ko sem s šampanjcem v roki lezla k Adamu v banjo.

LIZA *zavpije*: Še pet minut, menjava!

IRMA: Kaj?

LIZA: Še pet minut do konca tugovanja in do začetka vaje, gremo, gremo, menjava. (*Gre nazaj uradovat.*)

TAMARA: Dej povej, kaj je blo pol, no!

JELENA *nadrkano*: Ja, ja, nej nadaljuje, ji dam svojih pet minut, res me zanima, kaj je blo v banji.

IRMA: Nč ni blo v banji. ... Mah ...! (*Odvihra.*)

JUDITA: Hej! Irma, kam greš?

IRMA *se zadere*: Na WC!

JELENA: Matr, je občutljiva.

JUDITA: Ti si pa neverjetno rahločutna. Tko prijazna, kot si te dni, nisi bla še nikol v življenju, res ne vem, komu nej bomo hvaležne za to.

JELENA: Kaj hočeš rečt?

JUDITA: Da si zoprna!

TAMARA: Dej, no, začni. Pet minut, (*Pogleda na uro.*) ne štir minute maš, da poveš, kako je blo na roditeljskem. Začni, začni.

JELENA: OK. Mogoče sem zoprna zato ... ker sem nehala kadit.

JUDITA: (*Trenutek tišine.*) Ne verjamem. Kaj je z Meto, no, povej!

JELENA: Kako ne verjameš?

JUDITA: Ti ne boš nikol nehala kadit. Povej zdej, kaj je z Meto. A še kadi?

JELENA: *Bom* nehala kadit. Mislm ... *sem* nehala kadit, ampak ok, če mi ne verjameš, je to tvoj problem, ne moj.

TAMARA: Ja no povej že, kaj je z Meto, za božjo volo!

JELENA: Meta sploh ne kadi. Takrat, ko so ju dobil, je blo prvič.

JUDITA: Kako?

TAMARA: A ne kadi že pol leta?

JELENA: Ne, vse to sta si sošolcem zmislila, da bi jaz in oče od sošolca nehala kadit.

JUDITA: A bruhanje tud?

JELENA: Ne, to ni blo del načrta, ampak se jima zdi, da se je zarad bruhanja stvar še bolj uspela. Sej je res, vsi smo bli čist iz sebe. Zdele sta na roditeljskem vse priznala. Meta je rekla – uf, kar cmok mam v grlu – je rekla: »Mami, men je vseen, če smrdim jaz, če smrdiš ti, tud tvoje smrdljive poljubčke mam rada in vseen mi je, če mi smrdijo obleke in soba in lasje, ni mi pa vseen, če boš zarad kajenja zbolela in umrla. Nočem te zgubit, preveč (*Jeleni se zlomi glas.*) te mam rada.«

TAMARA, *ganjeno*: Lubica zlata.

JUDITA, *ganjeno*: Ne morem verjet!

JELENA: Jaz sem jokala in potem sva se s tem očetom od sošolca zmenila, da nehava kadit.

LIZA: Bzzzz, deset minut, konec debate, začetek vaje!

JELENA: A lahko, prosim, dokončam misel.

LIZA: Ne.

TAMARA (*Lizi*): A si slišala, Jelena je nehala kadit.

LIZA: Sploh ne bom komentirala. (*Vrne se IRMA.*) Irma, točna si, kar used se, bomo začele.

JELENA: Čak mal ...

LIZA: A smo se zmenile za deset minut jade, pol pa dobim besedo jaz, al ne? (*Tišina.*) Kaj? A smo se al se nismo?

VSE: Ja, ja ... smo se.

LIZA: OK, hvala. Danes je sreda, koncert je čez dobra dva tedna v soboto, mam pa poleg te samo še dve vaji in generalko z vsemi nastopajočimi na dan koncerta. Zato se je treba zdej

ornk organizirat in pritisnit na gas. Prva novica je, da bojo koncert prenašal po radiu – RTVSLO 1. program,

VSE: *(Začnejo vriskat in vzklikat.)*

LIZA: A lahko, prosim ...

VSE *(se rukajo s komolci in se hihitajo)*

LIZA: In da bojo tist teden pred koncertom prišli s Tednika narest prispevk.

VSE: *(Vzhičeno vriskajo in si dajejo petke, mogoče se celo objemajo.)* Uau. Radio in Televizija! Ti si genialna! Tednik! Noro! Na televiziji bomo!

LIZA: Počas, počas. V prispevku za Tednik bojo Sestre stepa, citraši in uni dedki, ki igrajo na kozarce, ve pa ne.

VSE *razočarano*: Aja.

TAMARA: Zakaj pa ne? A nismo dovolj dobre al kaj?

LIZA: Ne vem, a ste dobre al ne, ker nisem še nič vidla. Zato ne.

TAMARA, *na pol vstran*: Če si bla pa vsakič pijana.

LIZA: Zase govor, lubica. Jaz sem vsaj govorila lahko, tebe smo pa odnesle ven, če se spomniš. Aja, se ne spomniš. *(Punce težko skrivajo kisle obraze.)* Sicer pa ne bit preveč razočarane, zna se zgodit, da bojo na Kulturi na dan koncerta predvajal prispevek z generalke, o tem se še dogovarjam.

VSE: Aja. ... Na Kulturi ... No, bolj kot nič. ... A to sploh kdo gleda?

JUDITA: Že dve leti sem najbolj prodajana avtorica, pa še nisem bla na Kulturi.

IRMA: Že dvajset let razstavljam, pa tud nič, niti enkrat.

TAMARA: To je res grozn, kako mal vaju cenjo. Ampak Jelena, tebe smo pa že gledal, a ne?

JELENA: Ah, brez veze...

IRMA: A ni bla ena arhitekturna izvedba? Pasja uta za čivave v stilu pastirskih stanov z Velike planine in posebno priznanje Etnografskega društva Kamnik?

TAMARA: Točno, bravo, Jelena, bravo!

JELENA: Nisem jih jaz klicala, a je prov!?

LIZA: Kaj je zdej – a hočte bit na Kulturi al ne?

TAMARA: Hočmo!

LIZA: OK, gremo naprej! Kostumi, scena, koreografija, plakat, ne nujno v tem vrstnem redu.

TAMARA: Kaj s koreografijo?

LIZA: Dejmo začet s kostumi. Punce, to, kar ste si skreirale, je ka-ta-stro-fa.

VSE: No ... čak mal ... res ni Vuitton ... pa kaj, če ni ... men je pa vseč ...

LIZA: Čakte, čakte. Bla sem pri gospodu Mikiju, da bi vidla, kako daleč je s šivanjem, pa je bil čist obupan. Mi je povedal, da ne mine dan, da se ne bi kera od vas pri njem oglasila že s petim, ene tud s trinajstim (*pogleda Tamara*) »manjšim« popravkom za kostum. Zdej je tega konc. Sam eno besedo bom rekla: Đan Luka. (*Vznemirjeno zastrizejo z ušesi, malo pokomentirjao.*)... Đan Luka vam je dobrodelno skreiral obleke za nastop! (*Histerično vriskajo. Razdeli jim skice, navdušeno jih gledajo, še vriskajo, si jih izmenjujejo, komentirajo.*) Kostumi bojo fertik pred naslednjo vajo in ti jih greš dvignit k Mikiju, Tamara. (*Tamara ne sliši, se spet navdušuje nad skicami.*) Tamara! Tamara!!! Si me slišala? Pred naslednjo vajo, to je v ponedeljek, greš k Mikiju po kostume.

TAMARA: Yes Ma'am! Ti si genij, Liza, ti si genij!

LIZA: OK, koreografija.

TAMARA: Nared s koreografijo, kar hočeš, sigurn bo genialno!

LIZA: Poglejte, (*Pobrska po telefonu in pokaže posnetek.*) to, kar ste mi zanč pokazale, sem mal prilagodila kostumom, komadu in času, da tko rečem. (*Nagnetejo se okrog telefona in gledajo, večinoma debelo.*) Povezavo na posnetek sem vam prejle poslala po mailu, da boste lahko tud doma vadle.

VSE: O. ... A tko visok? ... Uf, to je pa ... Auva ... Jaz ne bom mogla ...

LIZA: Je čist enostavn. Tko kot prej pet, šest, potem nogo gor in obrat, na stol in spet kot prej ...

TAMARA: Stoli namest droga, to je super.

JELENA: Valda, ko si enkrat čez sedemdeset, se moraš mal usest pa odpočit. Sploh če poješ *in plešesh*.

JUDITA: Ti nis normalna. Če bo šlo tko naprej, jih boš mela na koncertu že čez sto.

LIZA: Ful me je najprej mikal, da bi zmešala ta vaš klasični balet s plesom ob drogu, sam nimamo droga.

IRMA *malo zajebava Jeleno*: Mamo drog! To bi blo super, tko bi Jelenina vertikala poleg estetske in simbolne dobila tud čist praktično funkcijo.

JELENA: Pa sej jo mam sabo, čist sem pozabila. Pazi to! (*Skoči do vertikale, se je loti, jo vzdiguje, z njo opleta, se opoteka, resno ogroža življenja drugih in med tem strastno razlaga. Ostale si vmes kličejo Pazi! ... Za las je blo! ... Sklon se! ... ipd.*) Tole zdej je samo provizorij, doma sem našla jambor od našga tastarga srfa, pol bi blo pa tkole ... čak! ... matr, je težek ... sploh se ne spomnim, kako smo to včasih lahko dvigoval, uf ... no, tkole bi bla ta vertikala, mal v desno, ups ... pa mal postran ... da je pač v konfliktu z ostalimi stvarmi, da je mal dinamike ... u, pazi, čak, dej, pomagej (*Irma poprime.*)

JELENA in IRMA stežka držita vertikalo pokonci in postrani, ostale gledajo, nekaj trenutkov tišine.

LIZA: Ja ...?

JELENA: To je vertikala. Centralni scenski element.

LIZA: A dej. Kako si jo pa nameravala vpet, to vertikalo?

JELENA: Vpet? Z zajlami, zgoraj in spodaj.

LIZA: Lepo te prosim, odnes to stran. Kakšne zajle, tukej bojo ljudje plesal, hodil, hitre menjave v temi bojo, mogoče bo celo televizija, kamere na koleščkih. Po tleh in po zraku ne

sme bit nič, razen kablov za mikrofone. Nared neki preprostega, neki v dveh dimenzijah, mogoče kakšno projekcijo, če znaš. Kakšna simbolika, kakšna dinamika in konflikt, to ni gledališče, to je navadna dobrodela amaterska prireditev na lokalnem nivoju, edini profesionalc tukej sem jaz.

JELENA: *(Nekaj časa jambor še drži, potem ga odvrže, zbere svoje stvari na kup, vmes govori in govori, nato jezno odide.)* O, to mam pa najraj, producente, folk iz marketinga, piarovce in predsednike društev, ki se na vse spoznajo, sploh na arhitekturo in umetnost. To zna vsak, a ne, kaj pa je to črte vlečt!? Da bi za to rabu arhitekto, koncepte, premislek, vsebino? Kje pa! Važn je samo, da zgleda, samo instant vtis je važen, čist nič drugga!

LIZA: Ne dramatiziraj.

JELENA: Jasno, to je amatersk, a ne. Pa ker moram za preživetje delat pasje ute, sem tud amaterka. Super! To mi je všeč, ta prijateljska podpora, hvala, res hvala!

IRMA: Jelena, no, sej ni tko mislila.

JELENA: Ti pa sam nehej, že ves čas mi polena pod noge mečeš, sam zato, ker sem zbrala pogum in izzvala tvojo sliko.

JUDITA: Jelena ...

JELENA: Pust me! *(Irmu.)* Ker ti zdej razstavljaš v Milanu, a ne, tvoj menedžer je mlad, uspešen Italijan, ki je hkrat tud tvoj jebač, res, kdo ma tle pravico, da ti soli pamet al o tvoji umetnosti al pa o tvojem odnosu z mamu. Jaz res ne, ker sem navadna amaterka. *(Lizi.)* Veš, kaj ti povem? Največja amaterka tukej si ti! *(In odvihra.)*

JUDITA: Sam upej, da je to zarad čikov.

LIZA: Jo bom pol poklicala. Najbrž sem res mal pretiravala.

IRMA: Seveda si pretiravala.

TAMARA: O, pa koko.

LIZA: Sej pravim, jo bom potem poklicala in se ji opravičila, zdej pa nadaljujmo. Kje smo ostale? Aha, Irma, še zdej mi nisi poslala skic za sliko.

IRMA: Sej sem ti poslala skice za plakate.

LIZA: Ja, ampak oprost, Irma, tisto, kar si mi poslala, ni v redu.

IRMA: (*Na pol za hec, na pol zares.*) A kar takoj spokam, al še mal počakam?

LIZA: Zakaj bi spokala? A ti tud ne preneseš konstruktivne kritike?

IRMA: Veš, kaj! Nekej je konstruktivna kritka, nekej so pa žaljivke.

LIZA: Pa sej nisem še nič rekla.

IRMA: Ti ni treba, ti na obrazu piše, kaj si misliš: »O, moj Bog, še ena amaterka!« Ampak ma Jelena prav – ti si amaterka, in to čustvena! Adijo! (*Pobere svoje stvari in odvihra.*)

JUDITA, TAMARA: Pa, dej, Irma, no. Počak. ... Prid nazaj.

(*Nekaj trenutkov sedijo v tišini.*)

LIZA: Uf. ... Jaz bom en kolaček. Razen če bi me kera od vaju rada ozmerjala z amaterko?
(*Vzame en kolaček.*)

OBE: Pa dej, nehi ... Ne nor ... Mata pač krizo ...

JUDITA: Odtegnitveno krizo – ena od čikov, druga pa od seksa.

TAMARA: Jaz v življenju še nisem vidla take profesionalke, kot si ti. Nimam razloga, da bi te zmerjala z amaterko. Res. Blazno sem vesela, da si zraven, že od začetka jim govorim, kako si super in kako te občudujem in spoštujem in cenim in občudujem. Res sem ti hvaležna, da si prevzela organizacijo in da si me razbremenila, tako da se jaz zdaj res lahko posvetim samo plesu in petju.

LIZA: (*Kolaček se ji skoraj zaleti.*) Petju?

JUDITA *nekaj jeclja, bi rada preprečila neizbežno.*: Tami, smo zadnjič, veš ... da bi mogoče ...

TAMARA *se malo pošali*: Ja, petju. Si pozabila, da plešemo in pojemo?

LIZA: Ne, nisem pozabila, da plešete in požete, je pa teb očitno nekdo pozabil povedat, da ti ne boš pela.

TAMARA *se še kar šali, najbrž zato, ker noče razumeti*: Ta je pa dobra. Kaj pa bom? Recitirala v parlandu, tko kot Jelena? Al pa samo odpirala usta, si predstavljaš. Kokr ena riba. Ta je pa dobra.

TAMARA *se smeje, JUDITA in LIZA sta smrtno resni, JUDITA ne ve, kaj bi*.

LIZA: Ja, točno tko. Irma ti je pozabila povedat, da smo se dogovorile, da na koncertu ne boš pela, ker ... (*Judita ji odkimava, naj ne uporabi primere s kozjim scanjem*) ker pač ne poješ dovolj dobr.

TAMARA: Judita?

LIZA: Tvoj part bo v parlandu, pri skupnih refrenih boš pa odpirala usta.

JUDITA, *začne jokati*: Tami, ... oprosti ... jaz ... nisem hotla ...

TAMARA: (*Sesul se ji je svet, najbrž še nikoli tako. Mogoče govori čisto mirno, mogoče kriči in hlipa.*) Vse sem naredila za vas, za ta projekt, vsemu sem se odpovedala, baletu, španščini, gongu, pekla sem kolačke in kuhala kavo, zrihtala sem baletni pod, organizirala sem vaje, ker se nobeni drugi ni dal, medtem pa ste se mi za hrbtom posmehovale. (*Lizi.*) In ti, ... kača, najprej si mi ukradla organizacijo, potem Mikija, potem koreografijo, zdaj pa še petje! (*Trenutek tišine, nato Lizo ozmerja z najhujšo možno zmerljivko.*) Joška! (*In že je ni več. Lizi se kolaček spet skoraj zaleti.*)

LIZA: No, to pa je stopnjevanje: amaterka, čustvena amaterka, joška.

JUDITA *se še malo prisiljeno smeji šali, potem nadaljuje*: Sej se bo pomirila

LIZA: Kaj bova? Udarli en duet? ... (*Judita se nekoliko priliznjeno smeji.*) A sem res tko grozna? Ampak če delam, sem pač –

JUDITA: Profesionalka, ja, točno tako. In to, kar delaš, delaš dobr. Ti, veš kaj sem te mislila vprašat.

LIZA: (*Mogoče pospravlja, mogoče gleda telefon, mogoče razmišlja o svojem odnosu do prijateljic, vsekakor je nekoliko odsotna.*) Vprašej, vprašej.

JUDITA: Kako pa kej Robi?

LIZA: Martin? V redu, v redu.

JUDITA: Sem mislila, a veš, moj Mare, zadnje čase ma v službi ful dela, pa gleženj si je zvil, a ne, pa jaz sem lovila ene roke in je bil tkorekoč samohranilc, je skor čist sam skrbel za otroka, z Gabrom se je učil matematko in angleščino, ker so pisal, Tisa pa, Tisi se pa sploh čist meša, no, skratka, nobenga časa ni mel za študirat, sej veš, sam še en izpit mu manjka, pa diploma, pa ful se mu mudí, sicer mu v službi ne bojo dal napredovanja, še za pogodbo ne ve, če mu jo bojo podaljšal ...

LIZA: Diploma? Kolk je pa star?

JUDITA: Enaintrideset.

LIZA: Opa! Bravo, pridna. In kaj študira?

JUDITA: Management na Bledu.

LIZA: O, pri Robiju!

JUDITA: Ja, in naslednji teden ma pri njem izpit!

LIZA: Uuuu. Baje je tko strog, da so vsi presrani. Si ga sploh ne predstavljam ... Robi pa strog ...

JUDITA: Ja, no, skratka ... sem mislila ... (*odločno*) če bi ti rekla Robiju, naj Maretu mal pogleda skoz prste.

LIZA: Prosim?

JUDITA: Če bi rekla Robiju –

LIZA: Vem, kaj si rekla, samo ne morem verjet, da si res to rekla.

JUDITA: Zakaj? Res ni mel časa, da bi se učil, sicer ma same desetke, ampak zdej so ble res izredne razmere. Sej si zadnjič rekla, da se ti zdi nujno, da starši svojmu otroku pomagajo in hodjo težit prfoksom v šolo zarad ocen. Če to počneš ti, zakaj ne bi jaz?

LIZA: (*Vstane.*) Zakaj? Lepo te prosim, Robi je profesionallec! Ti pa ... več kot očitno je, da si se odločila krizo srednjih let al pa svoje neizživete materinske komplekse zdraviti s tem ... otrokom (*Judita se zdrzne.*) in jaz bi se na tvojem mestu zamislila! Globoko zamislila! Kar se pa tiče izpita – ni šans in prosim te, da me nikol več ne prosiš česa tazga. Midva z Robijem sva profesionalca! Ne morem verjet. Sami amaterji! (*In že je ni več.*)

JUDITA je zbegana. Čez nekaj trenutkov pride IRMA.

IRMA: Ćudi, jaz sem se čist zgubila.

JUDITA: Irma! A še nisi šla? (*Začne pospravljat svoje reči in prostor.*)

IRMA: Ne morem ven. Sploh ne vem, ... s tem ključem ne morem odpret glavnih vrat ... ta dom je začaran ... to je res misterij ... men so dal ključ ... Kje so šle pa ostale ven?

JUDITA: Tam, kjer so prišle not.

IRMA: Nič več ne razumem. Vsakič, ko pridem na vajo, odklenem vrata s ključem, ki so ga zaupal men, samo men, zato pridem prva, da bi odklenila, pa je pred mano vedno že kera tukej. Kako je prišla skoz zaklenjena vrata, mi ni jasno!

JUDITA: Ti pa tvoja orientacija. Prid. (*Med odhajanjem.*) Ta dom ma več vhodov, a veš, dva na severni strani, enga na južni in enga na vzhodni ... (*In že ju ni več.*)

(Nekaj trenutkov tišine.)

JELENA: (*Glas.*) Nisem prišla nazaj zato, da bi se opravičila, če kera tko misl, ampak sem pršla (*Stopi na oder in vidi, da ni nikjer nobene več.*) po svojo vertikalo. Halo, kje ste!? ... (*Zgrabi jambor in ga odvleče. Še vedno govori naglas v upanju, da jo bodo punce slišale. Po vsakem stavku posluša, od kod in če sploh bo kdo odreagiraj.*) Da se ne bo še kdo skregal! ... Ampak to na odru ni nč tacga, skregat se, v gledališču se vsi zmeri kregajo, scenografija je vendar prostor konflikta! ... Kje ste? (*Ker ni odziva, odide, zadnji stavek izreče sebi.*) Se bom raj držala arhitekture in sprave.

4. prizor

Oder kulturnega doma. Priprave na run-through. Vse, kar potrebujejo za nastop, je nekje na odru: ličila, ogledalca, krtače, glavniki, sponke, laki, kostumi, razni dodatki itd. Španska stena jim služi za preoblačenje.

Moto tega prizora naj bo: »Ženska lahko počne vsaj dve stvari hkrati.« V prvi vrsti so priprave na run-through (oblačenje, mazanje, friziranje, upevanje, ogrevanje, pripravljanje scene itd.), poleg tega pa se punce tudi pogovarjajo, poslušajo, spremljajo fb in podobno. Ta prizor je po mojem najzahtevnejši, ker je v prvi vrsti akcija, ne besede, in hkrati najpomembnejši – če tukaj tempo pade, smo v riti.

Akcija je nakazana v didaskalijah in replikah, ampak res samo nakazana.

JUDITA in TAMARA se preoblačita za špansko steno. IRMA frizira JELENO. Upevajo se. JUDITA sopiha.

JELENA: (*Juditi.*) Pa kaj bosta rodile tam zadej, al kaj? (*Irimi.*) Auva!

IRMA: Oprosti.

TAMARA *stopi oblečena izza španske stene*: Ta-dam! (*Se vrti in kaže svoj kostum.*)

JELENA in IRMA *ji žvižgata*: Uuu! Opa, bato!

IRMA: Res, kakšni kostumi, ej!

JELENA: Totalno bomo zažgale, Dan Luka je res car.

TAMARA: Pa Miki, koko jih je dobr zašil. In to v tko kratkem času. Men je kt ulit. (*Sede in nadaljuje z ličenjem.*) Še mal šminke, pa bo.

IRMA (*Tamari.*) Ful ti paše. A ne?

TAMARA: (*Se spogleduje z ogledalom.*) Men se tud zdi. Sem si kar mal všeč. (*Si popravlja šminko.*) Sam je težko, če nimaš prakse. Ne znam enakomerno, se mi zdi, da mam zmer več žnable.

IRMA: Te bom pol popravla.

JELENA: Več bi morala –

TAMARA *jo ustavi*: Nehi!

JELENA: Vadit, sem hotla rečt, vadit. Večkrat bi se morala našminkat. (*Napol v stran.*) Pol bi pa najbrž tud več seksala. Auva!

IRMA: Oprosti.

JUDITA *izza stene*: Seks je super, velik seksa je še bolj, ampak enim pač ne paše. Tega ti ni treba razumet, morš pa sprejet, Jelena.

TAMARA: Hvala, Đudi.

JELENA: Dej, raj se obleč!

S stranišča pride LIZA, je že oblečena v kostum, upeva se.

LIZA: Pa kaj – še zmer niste oblečene? Če nisem zdele pol ure sedela na straniš, pa je edina razlika od prej pa do zdej Tamarina zgorna žnabla. Pa se ti ne znaš šminkat, al kaj? Dej sem. (*Vzame Tamari šminko in jo popravlja.*) Ne razumem, v nudo kempu bi vse nage paradirale, tle vas je pa pred Lojzetom sram modrce kazat.

LUČ požmiga.

LIZA: (*Juditi.*) Pa kaj delaš tam noter?

JUDITA: Kaj delam tle noter? Ja, oblačm se, a ne!

JELENA: A si prepričana, da glavo skoz tapravo lukno tlačiš?

LIZA se medtem liči, TAMARA jo občudujoče gleda.

TAMARA: Kaj pa to zdej delaš?

LIZA: Če hočeš met namest kumare nos, pol ga moraš po straneh osenčit. (*Začne senčit Tamaro.*) Tkole, z obeh strani ... pa mal bradico ... (*liči Tamaro*) ... a puder si dala?

TAMARA: Ja.

LIZA: OK ... Zdej pa še tole ... *(Jo liči.)*

JELENA: Auva!

IRMA: Oprosti, no, če maš pa take štrene.

JELENA: Nimam štren!

IRMA: Res je, nimaš štren. Oprosti.

LUČ dvakrat požmiga. Potem še enkrat.

LIZA: Evo, evo, sej bomo hitr. Judita, dej no, zmigi se!

JUDITA: A lahko, prosim, nehate težiti!?

LUČ spet dvakrat požmiga, potem še enkrat.

LIZA: *(Proti kabini.)* Kaj je, kaj? *(Nič.)* Joooj ... *(Gre čez dvorano proti tonski kabini.)* Dej, Judita, no.

JUDITA: Pa, ja, no, matr ste tečne.

LIZA: Ne morem verjet, da ni avdio povezave med kabino in odrom. Ne morem verjet! Kdo je tle delal strojne inštalacije, mi ni jasn, ker je bil očitno popoln amater ... Še dobr, da vsaj on nas sliš ... *(Ni je več.)*

TAMARA: Judita, no, pohit! *(Vznemirjeno.)* To je to! Končno bomo šle enkrat skoz. Sej ne morem verjet.

JELENA: Kero šminko nej vzamem?

TAMARA: Marička, kar razganja me. Še dobr, da smo se skregale.

IRMA *ponudi Jeleni eno šminko*: Probi tole.

JUDITA *izza stene*: Zakaj je že to dobr?

TAMARA: Ker se šele pol, ko nekej skor zgubiš, zaveš, kaj si mel.

JUDITA: Kaj maš. Ker če *skor* zgubiš, v resnic ne zgubiš in še zmeri maš.

JELENA: Dej, tih bod, pa se obleč. (*Irimi.*) Ne, dej mi raj uno.

TAMARA: (*Polna sreče in veselja odgovori Juditi.*) Ja sej! (*Gre k Juditi za steno.*) Dej, ti bom pomagala. (*Nadaljuje z odgovorom.*) Še zmeri se mam, druga drugo, sam da smo zdej stokrat bolj povezane kot prej. Sploh si ne morda mislit, kok mi to velik pomen, da vas mam.

LIZA *se vrne*: Sam zanimal ga je, če za ja požmiga enkrat al dvakrat. Mislm ... (*Liči se.*)

TAMARA *izza stene*: In to, Liza, da da boš ti tud z nami nastopila, to je pa sploh najbolj! Če se ne bi skregale, si zihr ne bi premislila.

LIZA: Kaj pa vem, dolžna sem Marti. Vam pa tud, sej ste moje edine frendice. Pa še čas mam.

TAMARA: Hvala bogu za krizo!

LIZA: No, ne pretiravej.

TAMARA: In hvala bogu, da si takoj poklicala Jeleno in se ji opravičila.

JELENA: Hm, jaz sem poklicala njo.

JUDITA *pokuka izza stene, Jeleni*: Ne, najprej sem jaz poklicala tebe. (*Začnejo ena čez drugo.*)

IRMA: V bistvu sem jaz poklicala Lizo, pa je mela zaseden, zato sem poklicala Tamaro.

TAMARA: A nisem jaz poklicala tebe, pol pa Jeleno?

LIZA: Ne, jaz sem najprej poklicala Judito, da bi se ji opravičila zarad Mareta, pol sem šla pa po vrsti nazaj.

JELENA: Ja, ampak jaz sem mela najbrž zaseden, ker sem klicala Lizo.

JUDITA: Ne, nisi mela zaseden, govorile sva.

TAMARA: No, mene je klicala Liza in se mi opravičila.

JUDITA: Jaz sem se opravičila Lizi.

LIZA: Jaz sem se opravičila vsem, res sem bla amaterka.

JELENA: Itak je bla pa vsega kriva vertikalala.

LUCŽ žmiga vedno bolj divje, šele to jih ustavi.

TAMARA: V glavnem – še dobr, da je blo, kokr je blo. Sej men se je ves čas zdel, da ne pojem najbolj, sam dokler ti tega kdo v ksiht ne pove, ne morš vedet. Zato pa mamu prijatle, a ni res!?

VSE: Res je. ... Rade te mamu ... Dej mi puder. ... Auva ...

TAMARA: Ker doma – to se sploh ne pogovarjajo več z mano. Vsemu sem se odpovedala zanje, karieri in prostmu času, seb, svojim potrebam, sanjam, željam ... sama sem fanta gor spravla, Klemen je bil itak ves čas v službi, zdej pa – kot da me ni. Mama – kaj je to? Kajetan ... zanga sem res verjela, da sva povezana, (*okaže na srce*) tle not ... ampak sem se očitno zmotila. Ni mi povedal za tist nastop, ni hotu, da pridem ... Ni hotu, ker ... ga je sram. (*Tišina na meji solz. Tamara in Irma se pantomimično sprazumevata, naj ena vendar kaj reče.*)

JUDITA: Najstniki so butasti, ne morš pomagat.

JELENA: Ampak *res* butasti!

IRMA: Do konca butasti! Bolezensko. Tle nimaš kej.

TAMARA: Neki časa so me mel vsaj za služkinjo, zdej pa še to ne več. In sem se vrgla v aktivnosti, v ples, v glasbo, jezike, ampak ne pomaga. Te luknje, ki jo družina pusti za sabo, se ne da z ničemer napolnt.

VSE: Joj ... Rade te mamu ... Super si! ...

LIZA: Vse bo v redu.

TAMARA: Itak. Ker se bom ločila.

JUDITA: Auva!

VSE: Kaj?

TAMARA: Ločila se bom, ja.

JELENA: No, končno!

TAMARA: Ampak ne še zdej takoj, pol enkrat. (*Juditi.*) Ej, ne gre.

JUDITA: Dej, še enkrat probi, no.

TAMARA: Joooj, če pa ne gre, no!

IRMA *konča s friziranjem*: Evo, a bo v redu?

JELENA: Zdej ni več gnezd od srake, ampak od kukavce.

IRMA: Kako to misliš? Kukavca sploh nima gnezda.

JELENA: Sej.

IRMA: Ampak ne znam drugač, oprost, ful sem se potrudila –

JELENA: To je kompliment, budala! Dej, zdej pa ti.

JELENA in IRMA se zamenjata, zdaj JELENA frizira IRMO, IRMA se liči.

(Tišina.)

JUDITA: Pizda. Res ne gre. (*Pride ven z odpeto zadrgo (na hrbtu oz. kjer pač bo?)*) Miki bo moral razširt. Noseča sem.

VSE: Kaj? (*Popolnoma so osuple.*)

IRMA: Auva!

JUDITA: Noseča sem, kaj me gledate, dejmo, dejmo, čez deset minut gremo skoz! To pa res ni nič tacga. (*Se začne ličiti.*) Kot da še niste vidle noseče ženske.

JELENA *na ozadju zvočne kulise ostalih*: (*Navdušeno.*) Noseča si! Ne morem verjet! Pa to je super! (*Malo užaljeno.*) Sam ne morem verjet, da mi nisi povedala, tvoja best frendica sem, ne morem verjet! (*Spet navdušeno.*) Noseča si!

JUDITA: Veš, kaj, bestica, namest, da bi sama pogruntala, si okol govorila, da sem v meni.

JELENA: Kaj!? To so ta leta, ko si lahko oboje hkrat, mlada mamica in mlada babica.

JUDITA *Jeleni*: Sej res. Kok si dons? Osemdeset al devetdeset? (*Lizi.*) Dej mi maskaro.

JELENA: Dobr veš, da se žensk ne sprašuje po letih in kilah.

JUDITA *zajebava njeno nenadno finočo*: Pardon, madame. (*Jeleni.*) Pejt se ti zdej raj preoblečt.

(*Zdaj IRMO frizira JUDITA, JELENA gre za špansko steno.*)

TAMARA: Ampak res, Judita, to je čudež!

JUDITA: Nič bolj kot vsaka nosečnost.

TAMARA: Ampak ti si v meni!

JUDITA: Nisem v meni!

IRMA: Auva!

LIZA: In kaj boš nardila?

JUDITA: Ne moreš iz svoje kože, kaj?

TAMARA: Da lahko vprašaš kej tacga, mislm res ...

LIZA: Sori, ne bom nč rekla, veste pa, kaj bi nardila jaz.

LUČ žmiga.

JUDITA: Hvala, Lojze! (*Irimi.*) Paše ti, če maš tkole spete.

JELENA *se dere izza stene*: Ampak, joj, ne morem verjet! Ne morem verjet! Kar noseča si!

JUDITA: Ja-a! Nč tacga ni to, ok!?

IRMA: Kok si pa noseča?

JUDITA: 13 tednov. Rok mam šestga decembra, fantek.

TAMARA: Jooj, Miklavž ti bo prnesu fantka, kok lepo ...

LIZA: A sta načrtvala?

JUDITA: Ja. Ne. Mislm, Mare ja, jest ne.

LIZA: Kako? A on je nehu jest tabletko, ti pa ne?

IRMA: Jaz sem bla pa prepričana, da raj crkneš, kot da bi mela še enga. (*Jo oponaša in zraven močno pretirava.*) »Take sm mela, šterkotne so ble. Pa taaaako roko ...«

JUDITA: Dobr, no, sem se pač mal zagovorila.

JELENA *napol slečena priteče izza španske stene in objame Judito*: Ful sem vesela! (*In steče nazaj.*)

LUČ *navdušeno žmiga.*

LIZA: (*Pol tiho.*) Da si nauš kej naredu. (*Gre za steno pomagat Jeleni.*) Ti bom pomagala.

IRMA: Čak mal, trinajst tednov. Pol si bla takrat, ko si vpila, da šterkotnih jošk pa nikol več, že noseča.

JUDITA: Ja, sam vedla nisem. Naslednji dan al kdaj sem nardila test.

JELENA: Ampak lahko bi nam povedala.

JUDITA: Sva se z Maretom pač zmenila, da počakava na rezultate vseh testov. Ni se mi dal travmirat tle z vami, kaj bi nardila, če bi ... bla bla bla.

TAMARA: Kaj bla bla bla?

JUDITA: Sej veš – stara baba, kilavo dete.

JELENA: Ne – stara koka, dobra supa.

JUDITA: Zase govor. (*Irimi.*) Evo, krasna si, sam še kostum ti manjka. (*Se začne ličit, IRMA ji pomaga pri frizuri.*)

IRMA: Ampak je treba priznat, da kar siješ. Paše ti.

JUDITA *se ogleduje*: A ne?

IRMA: Jaz bi bla tud noseča.

JUDITSA: Pa bod!

IRMA: Ful si želim družino z Adamom, sam ... ne vem, a je to kriza al me je strah, da bi ga zgubila ... v bistvu sploh ne vem, zakaj bi rada še enga otroka. Pa če bi ga sploh. Najbrž se sam neki zmišlujem.

TAMARA: Blagor vam, ker se lahko.

JUDITA: (*Objame Tamaro.*) Dej, no. Čudeži se dogajajo, a veš, ljudje majo otroke, čeprav jim dohtarji rečejo, da jih nikol več ne bojo mel. Sam če hočeš zadet, morš najprej srečko kupit, a ne?

JELENA *se zadere izza stene*: Hoče rečt, da morš najprej seksat!

TAMARA: Pejt se solit! Itak se bom pa ločila.

JUDITA: Sam res, kdaj si nazadnje seksala? Auva!

TAMARA *premišljuje*: Kaj pa vem ... eee ... Mihael je star ...

LIZA: Jaz dons zjutrej.

JUDITA: Jaz tud.

TAMARA: Pa sej si vendar noseča!?

JUDITA: In? Zato ne smem seksat, al kaj?

TAMARA: Ja, ne smeš. Ker je to ... ker je to že skor pedofilija!

VSE: Pa dej ... Ti nis normalna ... Kaj to stresaš ...

IRMA: Jaz sem pa pred dvema tednoma.

JELENA: Jaz tud.

LIZA: A nista vidva z Janezom zmeri dvakrat na teden?

JELENA: Ej, če bi mela jaz novga, bi tud trikrat na dan. Tko pa frekvenca res ni več ista, je pa zato kvaliteta zmeri bolša. Me zanima, kaj boste rekle po tridesetih letih seksanja s tema svojimi frajerčki. Bo »Dons zutrej, dons zutrej« sam še dvakrat na let. (*Stopi izza stene*

oblečena in se postavi v izzivalno pozo. V roki ima neprižgan čik.) Pri mojih letih je enkrat na dva tedna rekord!

VSE: Uuu! Žvižgi ipd.

TAMARA: Bravo, Miki!

LIZA *zagleda čik v njeni roki*: A nisi nehala?

JELENA: Sej ga ne bom pržgala, to je sam za filing.

IRMA: Zdej pa še jest!

JUDITA: Čak, sam še tole (*Hitro ji popravi še kak koder las.*) ... evo, šibi.

(IRMA gre za špansko steno.)

TAMARA: Dejmo oder pripraviti.

VSE: Dejmo ... Itak ... Hitr!

LUČ navdušeno žmiga.

(Začnejo pospravljati oder, pripravljajo vse za nastop.)

IRMA *izza stene*: Kaj pa, če ne bi hotla met še enga otroka, a misliš, da bi šla narazen?

JUDITA: Zihher. Praktično takoj, ko me je spoznal, je vedu, da hoče met otroka z mano, in mi je to zlo kmal tud povedal. Nekej sem mutila, pa me je nadrl, da kaj sem mislila, ko sem se zapletla z mlajšim – da se bova sam mal hecala, al kaj. Tko da – jaz sem vedla, kaj me čaka. Sam priznala si nisem. Mal se umakn, prosim. Al še en otrok al pa nazaj na vibrator.

LIZA: Jaz bi definitivno izbrala vibrator.

IRMA: Jaz pa ... jaz pa res ne vem, kaj nej nardim. (*Pride napol oblečena ven.*)

JUDITA: Če hočeš met otroka z njim, mu morš to povedat.

IRMA: In če bo reku ne, kaj pa pol?

LUČ večkrat požmiga.

IRMA *se umakne za špansko steno.*

JELENA *Irimi:* Ga boš pač pustila.

JUDITA: Po mojem se morš pa odločit – al bi bla rada z njim ne glede na vse, al hočeš pač še enga otroka – če ne z njim, pa s kerim drugim.

IRMA *globok izdihne:* Ne vem. Dobr mi je z njim, pa tud otroka bi rada mela. Z njim, se mi zdi. (*Jeleni, na pol v hecu.*) Pa ne zato, da bi se upirala mami.

TAMARA: Veš, kaj, najprej mu povej, kako se počutiš, in če se mata res rada, bosta že nardila tko, da bo za oba v redu. Če te bo pustu – pa kaj! Te pač ni vreden.

LIZA: Sploh pa ti ni treba met z vsakim, s kerim seksaš, otroka. Mal počaki, zihr te bo minil, to je itak čisti nateg, zaljubljenost. Narava nas nategne, zato da bi vrsta preživela. Če si dopoveš to, nimaš nobenih težav več.

JUDITA: Mene je nategnu Mare, ne narava.

LIZA: Sploh ma pa Jelena prav, začni se mal bolj cent!

JELENA: Pa pozab na mamu.

IRMA: Sej vem. Bom vidla. Zdele ne morem mislit na to. (*Judita.*) Sem pa ful vesela zate, res. Čestitam.

JUDITA: Hvala.

JELENA: Kaj pa tvoja mama, a si ji že povedala?

JUDITA: Sem. Ful je bla vesela. Je rekla: »Končno bom teta!« (*Za trenutek ali dva ne dojamejo.*) Ne vemo, al je Alzheimer al je sam starostna demenca. V glavnem je sicer ok, ma pa sem in tja izbruhe. Dom sem zrihtala, če bo šlo na slabš, pol bomo pa vidl.

IRMA: Kaj pa otroc?

JUDITA: Nisem jim še povedala. Tisa me bo po mojem zasovražla. Ful se mi smil.

JELENA: Pa dej nehi, za tri sekunde te bo zasovražla, če sploh. To so te najstniške zaljubljenosti. Bo vsaj vidla, da nima šans in bo spet lahko normalno zalubljena v kakšnega mozolastga Tijana al pa Grala.

JUDITA: Misliš Gala.

JELENA: Nikola ma sošolca, ki mu je ime Gal.

LIZA: Pa sej to je normalno, da najstnice padajo na starejše tipe. ... Sam mene pogledite (*se lopne po zadnjici.*)

IRMA: Pa to ne moreš verjet, ena trinajst, ena pa petinosemdeset. (*Pride izza stene, oblečena je v kostum.*) Ta-dam-ta-dam! Evome!

VSE: Uuuu ... Kot ulit ... Ena pa dvajset!

JUDITA: Gremo zdej, akcija!

TAMARA: Čist me razganja ... Mal se še ogrejmo.

JELENA: Se bomo pol, dejmo zdej že enkrat začeti!

(*Postorijo še zadnje stvari, razporedijo stole ipd., in se postavijo v začetno pozicijo.*)

LIZA *proti tonski kabini*: Lojze, a si pripravljen? (*Nič.*) Lojze, a me slišiš? (*Nič.*) Čakte mal. (*Steče čez dvorano do tonske kabine.*)

TAMARA: A ime že mata?

JUDITA: Ne še. Ampak pri men velja pravilo – fotr da priimek, mama pa ime. Tko da – ne bo kej dost debate.

TAMARA: Koko razburljiv! (*Kar cepeta.*) Dojenček in nastop. Juhuhu!

IRMA: Res, tok smo se mučle in vadle, zdej bomo šle pa končno skozi. In to vse skupej. Še dobr, da nam je Liza poslala tist posnetek.

JELENA: Težko bi rekla, da smo res zlo vadle.

IRMA: Doma smo vadle, doma.

JELENA: Ja, doma pa smo vadle.

TAMARA: Se bo takoj vidl, kok je kera vadla. Dons mormo it najmanj petkrat skoz. Naslednja vaja odpade, pol mamu pa sam še generalko.

JUDITA: Dejmo, dejmo, Liza, kje si!?

TAMARA: Kok bo to enga dnarja. Res si se dobr spomnila, Irma.

IRMA: Nisem se jaz, Nace se je. Oziroma Milka. Mama od njegove bivše.

JELENA: Njegova bivša tašča. (*Spet ena čez drugo.*)

JUDITA: Čak, kaj je že Jerca njej?

TAMARA: A ni njena vnukinja?

IRMA: Ne. Čak, jaz znam še tastaro varianto – hčerka od sina od sestrične od mame od Nacetove bivše ...

JELENA: Od Milkine sestrične vnukinja

JUDITA: A ne od bratranca?

LIZA *se vrača*: Pa to ne moreš verjet. Pozabu je, kokrat požmiga za ja in kokrat za ne. (*Glasno, proti kabini.*) Dvakrat ja, enkrat ne.

VSE *se postavijo v pozor, Liza se jim pridruži.*

LIZA: OK, pol pa pejmo. (*Proti kabini.*) Lojze, a si pripravljen?

LUČ *požmiga dvakrat, potem še enkrat.*

LIZA: Kaj je zdej to? A si al nisi? (*Nič.*) Lojze!

LUČ *požmiga enkrat.*

LIZA: A si pripravljen?

LUČ *požmiga enkrat.*

LIZA: Kaj je zdej to?

IRMA: Po mojem je pripravljen.

TAMARA: A nisi rekla dvakrat ne, enkrat ja.

JUDITA: Ne, ne, obratno.

LUČ dvakrat požmiga.

JUDITA *proti kabini*: Mam prav, a ne? Dvakrat ja, enkrat ne.

LUČ enkrat požmiga.

LIZA: Čak mal, čak mal, Lojze. Še enkrat: dvakrat ne, enkrat ja. OK?

LUČ enkrat požmiga.

LIZA: A si pripravljen?

LUČ enkrat požmiga.

LIZA: OK. Na moj znak. (*Dvigne roko in zamahne.*)

(*Strašno zahrumi, potem glasno počí in – tema.*)

LIZA: Pa to ni res!

IRMA: A je šla varovalka?

JELENA: Čak, bom poiskala telefon.

TAMARA: Sam res, kdo je tle električno delal!?

LIZA: Lojze? A si v redu?

JUDITA: Kaj ga sprašuješ, sej ne more žmigat.

JELENA *se je po zvoku sodeč v nekaj zaletela in padla*: Au, jebemti! Au!

VSE: Kje si? ... Kaj je? ... Si v redu? ... Čakej ...

JELENA: Jebemti, po mojem sem si zvila gleženj.

JUDITA: Čak, prihajam.

TAMARA: Ne, pazi, ti si noseča!

JELENA: Auva!

JUDITA *je po zvoku sodeč padla*: Au! Au au au!

VSE: Kaj je? ... Sta v redu? ... Judita!?

JELENA: Na roko mi je stopila.

JUDITA: Padla sem, men se zdi, sem si zvila zapestje.

VSE: Čakta ... Pa kje je kakšen telefon ... Dej luč ... (*Pride do popolne zmešnjave, po zvokih sodeč se punce zaletavajo vsevprek, scena se podira, kosti se lomijo, glave dobivajo buške ...*)
Auva! ... Pazi ... To sem jaz ... Pa kje? ... Au! Pizda. ... Lojze! ... Ne ... Čaki mal ...
Umakn se ... Au, no! ... Aaa! Pa ne že spet! ... Au! ... au! ... Kaj je to? ... Fak! ... Joj, no! ...
Men se zdi mi teče kri. ... Lojze, poklič rešilca! ... Aaaaaa ...

5. prizor

/APLAVZ/

GLAS: Cenjene poslušalke, cenjeni poslušalci pred radijskimi sprejemniki, drage gledalke in gledalci v dvorani mengeškega kulturnega doma, spremljate prvi radijski program Radia Slovenije, prenos dobrodelnega koncerta za pomoč otrokom iz sirotišnice v Banjulu v Gambiji. Pravkar smo slišali Bachovo *Suito za tri kozarce* (v izvedbi Dedkovih cimrov), sledi pa še zadnja točka nocojšnjega koncerta.

Drage dame in gospodje, na vrsti so Še vedno mame in njihov *Družinski tango!*

VSE

Sej si zaslužjo! Vse si zaslužjo!

Pod nosom nej se obrišejo!

Vsak, k bi tam biu, k bi to vidu,

bi reku, nej seb prpišejo!

JUDITA

A veste, k vam gre neki noro na živce.

Tko kt moji trije otroc

in trinajst let mlajši tip,

s kerim sem noseča.

Vsi najraj ležijo na kavču,

buljo vsak svoj ekran in žvečjo.

Ne žvečjo – pokajo.

Pridem tko domov ful utrujena, noseča, zuni dežuje, oni pa na kavču čakajo večerjo, buljo

vsak svoj ekran in žvečjo.

Ne žvečjo – pokajo!

Pa sem jim rekla, rekla sem jim »Sam še enkrat ...!«

in res – počjo ... šterkrat!

Zgrabla sem dežnik in šla – na per!

VSE

Sej si zaslužjo! Vse si zaslužjo!

Pod nosom nej se obrišejo!

*Vsak, k bi tam biu, k bi to slišu,
bi reku, nej seb prpišejo!*

JELENA

Janeza sem spoznala pr štrnajstih,
en mesec potem,
ko sm pršla iz Beograda v Lublano.
Takoј sva se ujela in začela hodt.
Sredna šola, hodva,
on ma gasilce,
faks, skupi žviva,
gasilci, pol se poročiva, hodva
v službo, jaz kuham, pospravlam,
on kosi travo, ma gasilce, jaz kuham, pospravlam, on gleda teve, in kar naenkrat mava – šter
otroke! Šter!
Pridem tko prejšno sredo zvečer domov, spet ma gasilce, tko kt že štrdesest (sto) let vsako
sredo, pa rečem – ne, dragi, dons pa ne. Dons grem jaz – na per!

VSE

*Prov ti je, Janez! Prov ti je, Janez!
Res mislš, da jo maš za zmer?
Dau kr prenesla in to čist trezna,
da maš gasilce skor vsak večer!?*

TAMARA

Stojim v kuhni za pultom,
tko k punavad,
razkosavam pšanca za večerjo,
otroka sta že za mizo, neki se zmrdujeta,
tko k punavad,
pa prleti v kuhno moj mož kirurg in vpije:
»Nehi mrcvart pšanca, nalož krumper!«
»Nehi mrcvart pšanca, nalož krumper!«
»Prov, lubi.«

Dam mu nož in grem.

Dam mu nož in grem – na per.

VSE

*Vsak k bi tam biu, k bi to vidu,
Bi reku, nej seb prpišejo!*

LIZA

Moj mož ma tri hčerke od prej, tastarejša je debela, tamlajša je še otrok, tasrednja je stara pa dvaindvejšet – in res dobr zgloda.

Super se razumeva, če veste, kaj mislm ...

Zarad nje hodm na Tease dance klase – parter, stoli, drog, počnemo vse, kar čš: raznožka, skrčka, odbočka, jelenji skok, mačji skok, skok strižno in špaga.

Tko mam enkrat zvečer spet klas, res se mi ne da, vse me buli, ampak tamala gre in če gre ona, grem tut jaz.

Tko se peleva na klas in mi reče:

»Ful mi je d best, da ti tud hodš, to j res top. A te loh kličem mamica?«

Mamica!? What the fuck!?

Bla sem v takem šoku, da se sploh ne spomnm, kaj je blo pol.

Šele nasledn dan, k sm zdravla mačka, sm se spomnla, da sm jo vrgla iz avta in šla – na per.

VSE

Prov ji je, smrkli! Prov ji je, smrkli!

Izzivala bi cel večer.

*Bla sem prijazna – čist brez sarkazma,
tud vi b to rekl, sam da b mel mer.*

Sej si zaslužjo! Vse si zaslužjo!

Utrujajo nam vsak večer.

*Skoz smo prijazne, itak smo blazne,
to loh puzdrav sam res mrzu per!*

IRMA

Rada mam svoj živlejše. Mam super otroka, kariero, redno službo, mlajšga tipa. Ok, pa tečno matko. Ampak ker sem umetnica, rabm svoj mer. Velik miru.

Sam ne, vsi bi neki radi od mene.

»J sm lačna!«

»Dej mi dnar!«

»Nace se je urezu!«

»Vieni fare il bagno, cara!«

Mat pa po telefonu. [*drin drin drin drin*]

Dost mam. Dost!

Jaz grem na per, vi pa ...

VSE

Nej grejo v rit, rit, rit, rit, rit

Nej grejo v rit, rit, rit, rit, rit

Prov jim je, prov! Prov jim je, prov!

Utrujajo nam vsak večer.

Skoz smo prjazne, itak smo blazne,

to loh puzdrav sam res mrzu per!

Sej si zaslužjo! Vse si zaslužjo!

Pod nosom nej se obrišejo!

Vsak, k bi tam biu, k bi to vidu,

bi reku, nej seb prpišejo!

Sam še enkrat!

Spet ma gasilce!

Nalož krumper!

Tasredna je stara dvandvejst.

Dost mam!

To loh pozdrav sam res mrzu per.

